

EMEK YAYINLARI

DEMBİR DERGİSİ

Derleyen
Özkan Günel _ Emine Aytül Erol

Editor
Emine Aytül Erol

Tasarım
Özkan Günel

SAYI-24
Aralık 2016

Mürid

EMEK YAYINEVİ
İhsaniye Mah. 2. Er Sok. Agora Kapalı Pazar Alanı Sit.
No: 8 F Blk Z-152 Nilüfer/Bursa
Tel: 0(224) 241 03 22

info@emekyayinevi.com
www.emekyayinevi.com

©2016 Emek Yayınevi
Eserin tüm yayın hakları Emek Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

Ücretsizdir, parayla satılmaz.

İçindekiler

AYIN KONUSU

Mürid...

Mürid, Allah'ın muradı olduğundan Allah'ın muradı Kendisini bilen, muhabbet eden, seven, zikreden olarak Kendisini ilan ve ispat edisidir ki karşımıza Âdem çıkmaktadır. Allah'ın muradı Âdem'dir. Bu gerçekliği, Bakara suresi 30 ayeti kerimede Cenab-ı Allah,

Rabb'in melekeler: "Muhakkak ki Ben yeryüzünde bir halife kalacağım." demişti.

dişerek beyan etmektedir. Allah'ın halifesi O'nun muradıdır. Halife, yeryüzünde Allah'ın vekili, temsilcisi anlamında kullanılan kelimedir ki bir halden başka bir hale dönüştürülmektir. O halde Cenab-ı Allah yüce ve kutsal beyanında,

MEYDANIN ÇOCUKLARI

Yusuf Yörüger 4,5 yaşında

Dembir: Yusuf, Mürid nedir?
Yusuf: "Mürid!" denildiğinde bir şey kaparsın, sandalye kapmaca gibi. "Mürid dur!" denildiğinde durursun.
Dembir: Sen hiç mürid oldun mu?
Yusuf: Hayır.
Dembir: Peki, kimin müritleri olur?
Yusuf: Sultanın.

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Otuz Sekizinci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Şimdi bahardır. Ticaretinde kazançlı olan kimse, sevgilinin, kendisini dost olarak yanına aldığı kimsedir. Sevgili ağzında şarap varken birini yanına alsın, o kimse sırına vakıf olur diye üzüntü içinde kalır. Onun için sevgilinin aklı kendisini ayıplayarak der ki "Her *koğuculuk* yapan alçaktır." Yani sevgili kendi kendine der ki "Eğer sen bu sırı ifşa edersen alçaksın. Kimseye açma, yoksa kederin artar, ifşa ettikten sonra pişman olsan da artık fayda vermez." Bu mahzur ile beraber o sevgili birini o halinde kendine nedim alırsa, o sırın nedimi olan mürid, kazançlıdır.

EDİTÖRDEN

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli, Halil İbrahim Bakı Hz'nin gönlünden, gönlümüze ettiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetleriyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin yirmi dördüncü sayısının konusu, **Mürid**...

Mürid, irade ve talep eden, isteyen, arzu eden anlamına gelir. Hakikat meydanında, kendisi için Allah'ın irade ettiğinden başka bir şey istemeyen, Allah'ın iradesi karşısında teslim olan ve Mürşide bağlanan demektir. Âdet üzere yapılan şeyi terk edip, şahsi irade ve dünyevi alakalarından sıyrılarak Cenab-ı Hakk'ın ve Mürşidinin iradesine, ölünün yıkayıcısına teslim olduğu gibi kayıtsız şartsız teslim olan, seyri-sülûka kendi isteğiyle giren ve Mürşidine bağlılık gösterendir. Mürşid-i Kâmilin önderliğinde seyri sülûk olan manevi terbiye ve marifet tahsil voluna zirmeden önce, onlardan tecelli eden tevhidin süzelliğine havran kalıp o süzelliği

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Dergimizin bu ayki konusu "Mürid" Mürid denilince akla ilk gelen "Mürşit" oluyor. İkisi de birbirini tamamlayan, birbirlerini ispat eden iki makam, Hak katındaki en yüce iki değer. Hatta o kadar yüce ki Allah'ın esmalarından birisi "el mürid" yani Allah kendisini mürid olarak tanımlıyor. Allah'ın müritliği nasıldır ve ne ile tecellidir efendim.

Özkan Günal:

Mürid, irade ve istek sâhibi olan anlamında kullanılan esmadır. Allah'ın mürid esması iradesiyle tecelli eden olduğundan, müritliği talep eden, aslında iradesini Allah'ın iradesine teslim etmeyi talep etmektedir. Nisa suresi 125 ayeti kerimede,

MAKALE

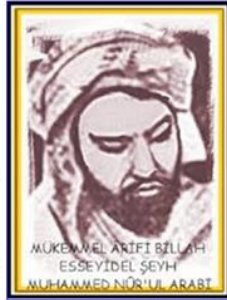
Seyyid Pir Muhammed Nurül Arabî Hazretleri

RİSALEYİ NOKTA-TÜL-BEYAN *Bismillahirrahmanirrahim*

On Üçüncü Bölüm.

Hakikat-i İnsan Ey Talip-i Aziz! Allah'ı Teâlâ Hazretleri Kur'an-ı Kerim Sure-i **Ahzap** 72 ayetinde buyurlurlar ki:

"Biz emaneti, gökler üzerine ve yeryüzüne ve dağlara ve bunların aralarındakilere yüklemeyi teklifte bulduk. Onlar bunu yüklenemediler. Bundan sonra emaneti insan yükledi. Doğrusu ki insan, çok cahil ve zalim yaratılmıştır."

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

İman...

48/8- Şüphesiz biz seni bir şahit, bir müjdeci ve bir uyarıcı olarak gönderdik. 57/7- Allah'a ve Resulüne iman edin ve sizi üzerinde tasarıfa yetkili kıldığı maldan, Allah yolunda harcayın. İçinizden iman edip de Allah yolunda harcayanlar var ya; onlar için büyük bir mükâfat vardır.

BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin 2016 yılı on ikinci, toplam yirmi dördüncü sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepimize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın **Mürid**e olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Mürid olmak aslı itibariyle benliksiz, egosuz olmak olup gerçekleşmesi egoyu oluşturan hallerin terkiyle mümkündür. Kendimize görelerden geçip Hakk'a göreye dâhil olmadıkça, benliğimizi yaşamaya devam ettikçe sadece mürid olunacak imkânın sunulduğu ortamda zahiren bulunmuş olmaktan öteye gidemeyiz. Mürid olmak, bizlerin insan ve devamında kul olmamızdır ki içinde bulunduğumuz halin devamlılığı Hakk'ın kulluğu olmadığından bir ismi sahiplenerek ikiliğimizi o isimle perdelemek kendimizi kandırıp kendimize zulmetmektir. Allah'a ulaşma farzını yerine getirmediğimizde birlikte olduğumuz egodur. Dünyada mürid olmadan sürdürülen ve tükenen yaşamı yaşamdan saymak cehalettir, şirktir, insan namzedinde yaratılmış olmamıza hakarettir. Mürid olunma yoluna dâhil edilişimizin şükrü, sunulan imkânları zayi etmeden müritlerden olmaktır. Mevlam cümlemizin gayretini daim eylesin.

**Nam-ı Damperli,
Halil İbrahim Baki Hazretleri**

Âşıklık yolundaki tüm canlara selam olsun...

*Halil nazar eyle her an
Aşikârdır yüce sultan
Sırrullah'a şahit olan
Bizden size selam olsun*

***Gönlümüz, Gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kamil'i
Namı Damperli Halil İbrahim Baki Hz İle birlikte.***

EDİTÖRDEN

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli, Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin yirmi dördüncü sayısının konusu, **Mürîd**...

Mürîd, irade ve talep eden, isteyen, arzu eden anlamına gelir. Hakikat meydanında, kendisi için Allah'ın irade ettiğinden başka bir şey istemeyen, Allah'ın iradesi karşısında teslim olan ve Mürşide bağlanan demektir. Âdet üzere yapılan şeyi terk edip, şahsî irade ve dünyevî alakalarından sıyrılarak Cenab-ı Hakk'ın ve Mürşidinin iradesine, ölünün yıkayıcısına teslim olduğu gibi kayıtsız şartsız teslim olan, seyr-i sülûka kendi isteğiyle giren ve Mürşidine bağlılık gösterendir. Mürşid-i Kâmilin önderliğinde seyri sülûk olan manevi terbiye ve marifet tahsili yoluna girmeden önce, onlardan tecelli eden tevhidin güzelliğine hayran kalıp o güzelliği kendisinde oluşturmaya kanaat getiren kişi, cezbedildiğini talep edip talebi kabul görünce kendisine zikir telkini yapılır. Telkinle Mürşid gönlünde sülûka giren talibe mürîd adı verilir.

Allah'a ulaşma yoluna girenlerin hâline mürîd denmiştir çünkü gönülden Allah'ı isteyip sevmeye yönelmiş taliplerde bu hal ortaya çıkar. Âdet ve alışkanlık üzere yapılanı terk ederek, her işini Hakk'a göre yapacak şekilde tüm yaşantısını yeniden düzenleyendir. Böylesine kararlı bir iradesi olmayana mürîd denilemeyeceği gibi kendi istek ve alışkanlıklarından kurtulamayan kimseye de mürîd denemez. Kendisine mürîd denen kişi, yaşantısında verdiği ikrarda sadakatle kalırken nefsanîyetten oluşan sıfatlarını terk eder. Kötülüklerle bulaşmamak için sabrederken iyi huyları elde etmek için iyi haller sergiler. Bu uğurda her türlü güçlüğü katlanır, yorgunluklara göğüs gerer, zorlukları zevk haline getirir, taklitten uzaklaşır, özü yakalamaya çalışır. Mürîd, esfelden alaya yolculuğun tamamında bulunan olduğundan seyri sülûk yolundaki her aşama kemâl derecesine göre mürîtliğe girer. Talip, talep ettiğine yani Allah'a ulaşmak için tahsil ettiği Allah'ın gerçekliği olan tevhidin zikrini ve ilmini ispatta bulmadıkça ikiliği kalkmadığından, kendi ikiliğini tevhit edemeyeceğinden Allah'a ulaşmış olamaz. Bu sebeple mürîd, her bildirileni bildirende ispatta görmelidir ki bildirilenin tecellisine ermiş olsun. Allah'ı sevmek, Allah'a biat, Allah'a samimi olmak, Allah'a hizmet, Allah'a teslimiyet mürîd için farzdır ve bu farz gayb değil mutlak yani ispatı olmalıdır.

Şimdi talip, zannında var olan Allah ile varlığını, zan ve hayalle gerçekliğe varamayacağından tevhit edemeyeceği için tevhidi olmayanın ispatı da olamaz. Allah'ı sevmek, zikretmek, biat etmek, samimi ve teslim olmak, iradesini tâbi kılmak gayb olanla hayalde yapıyorsa o zaman ispatı olamaz. Talibin, mürîd olması için yapması gereken, tüm bunları Mürşidiyle tevhit etmesidir. Mürşidini sevmesi, samimi olması, sadakati, teslimiyeti ispatı olan biattir ki mürîtliği hak etmiştir. İşte o zaman o mürîd Allah'ın muradı haline gelir ki Allah'ın muradı, muradı olanda Kendisini ilan ve ispat edişidir. Talip, varlığını Mürşidinde tevhit ederek ispatına ulaştığında kendisi ulaşmak istediği Allah'ın ispatı haline gelir. Allah'ın muradı olan mürîd görmek istediğini kendisinden tecelliye geldiğinde kendisinde kendiliksiz olarak görmeye başlar ki mürîtlik ispatı, muhabbeti oluşturur. Bu muhabbet, keşifle süregelen, bilme ve bilinme muhabbetidir.

Bir meydana dâhil olanın, talebi doğrultusunda yapılması gerekenleri eksizsiz yerine getirmeden sadece o meydanda bulunması, kendisini mürîd yapmaz. Mürîd hizmet neticesinde Hak edilmesi gereken kutsal değerdir. Hak etmek hem doğru olanı yapmak hem de talibin kendi aslını zahire getirmesi anlamında kullanılmaktadır. Teslimiyet sonucu sahiplenmeyi terk ederek mülkü sahibine verip şirkimizin yok olmasıyla Hak etmiş olmakla ancak mürîd olunur ki mürîd olmadan yani Hak etmeden Allah'a ulaşmak sadece içinde bulunduğumuz hal üzerine zannetmektir. Mürîd olup Allah'ın muradı olmak talibe farzdır.

Aşk u niyazlarımla

**Erenlerin halveti kaldırıyor kesreti
Haktan alıp daveti ayan oldu veçhullah**

**Feyiz alıp bu sırdan soyunup anasırdan
Zaman ve hem mekândan ayan oldu veçhullah**

**Vahdetidir bu âlem zikredelim dem be dem
Budur dertlere merhem ayan oldu veçhullah**

**Görünür mana yüzü duyanlar kâmil sözü
Zahir olunca özü ayan oldu veçhullah**

**Zuhur eder müsemma çözülrse muamma
Buna delildir esma ayan oldu veçhullah**

**Zatıdır hüviyeti yoktur onun ciheti
Varlık onun diyeti ayan olur veçhullah**

**Çün gelindi diz dize mahrem oldu dost bize
İşte vasvettik size ayan oldu veçhullah**

**İbrahim bahre daldı varlığın Hakk'a saldı
Nice cevherler aldı ayan oldu veçhullah**

**Muhammedin nuru Ali'de zahir
Risalet irfanı Hasan'la gelir
Hüseyin imana canını verir
Cümlesi hep birdir meydan içinde.**

**Zeynel Abidin'le girdik halvete
Muhammed Bakırla Resul izinde
Caferi Sadık'ın tevhit deminde
Cümlesi hep birdir meydan içinde.**

**Musa-ı Kazım'la seyran ederiz
İmam Ali Rıza neşesindeyiz
Muhammed Taki'de Hak zikrindeyiz
Cümlesi hep birdir meydan içinde.**

**Ali el Naki'yle Hasan Askeri
Muhabbet ediyor Muhammed Mehdi
Fakir cem eyledi Halil'de hepsi
Cümlesi hep birdir meydan içinde.**

AYIN KONUSU

Mürid...

Mürid, Allah'ın muradı olduğundan Allah'ın muradı Kendisini bilen, muhabbet eden, seven, zikreden olarak Kendisini ilan ve ispat edişidir ki karşımıza Âdem çıkmaktadır. Allah'ın muradı Âdem'dir. Bu gerçekliği, Bakara suresi 30 ayeti kerimede Cenab-ı Allah,

Rabbin meleklerle: “Muhakkak ki Ben yeryüzünde bir halife kılacağım.” demişti.

diyerek beyan etmektedir. Allah'ın halifesi O'nun muradıdır. Halife, yeryüzünde Allah'ın vekili, temsilcisi anlamında kullanılan kelimedir ki bir halden başka bir hale dönüştürülmektir. O halde Cenab-ı Allah yüce ve kutsal beyanında,

Muhakkak ki Ben yeryüzünde, bir halden başka bir hale dönüştürerek, Kendimi bilen, seven, zikreden, muhabbet eden ve keşfeden olarak kendime ait özelliklerle yani Kendimi bildiğim bilgiyle Kendimi bilişimle ziyaretleyerek, Kendime vekil ve temsilci yapacağım

demektedir. O zaman müritlik Âdem olmaktır ki karşımıza kendi Âdemliğimizi bulup yine kendimizde zahire getirmek olarak çıkmaktadır. İşte, burada murattan müride gitmek gerekir çünkü Âdem'lik Murad olmaktır. O halde doğru soru bulunmadan doğru cevaba ulaşamayacağımızdan sorulması gereken soru, “Kendi Âdemliğimi kendimde nasıl zahire getiririm?” olmalıdır ki mürid nedir sorusuna verilecek cevabımız bize göre değil, Hakk'a göre olan doğru cevap olsun. “Yeryüzünde yani dünyada yaşarken Allah'ın muradı olunur mu?” sorusunun cevabını yine Cenab-ı Allah kendisi Enam suresi 165 ayeti kerimesinde,

O sizi yeryüzünün halifeleri yapan, size verdiği şeylerde, sizi denemek için, bazınızı bazınızın üstüne yükseltendir. Şüphesiz Rabbin, kovuşturması çabuk olandır ve O, kesinlikle çok bağışlayandır, Rahim'dir.

diyerek yani “O sizi dünyada yaşarken dönüştürüp, Kendisinin muradı yapandır, size verdiği şeyler ve Allah'ın muradı olmak üstünlük olup mesuliyet yüklemektedir” diyerek cevabı “Evet” olarak vermektedir. Âdemin halk edilişi ile bizim kendi muradlığımızı kendimizde zahire getirişimiz aynı şekilde gerçekleşmektedir.

- Âdemin toprağı dünyadan alındı
- Hak katına çıkartıldı
- Dünyadayken bulaşanlardan arınma işlemi gerçekleşti,
 1. Yağmura maruz bırakıldı
 2. Rüzgâra maruz bırakıldı
 3. Güneşe maruz bırakıldı
- Tekneye yatırıldı
- İki el arasında yoğruldu
- Allah'a benzetildi
- Ruh üflendi
- İsimler öğretildi
- Kendisine secde edildi

İşte, bizler de aynı işlemlerden geçmedikçe Allah'ın muradı olamayacağımız için Mürid olmak, bu işlemlerden geçmektir. İşlemlerden geçmek iki hizmetin cem olmasıyla gerçekleşir, mürit ve mürşit hizmetlerinin tevhitliğidir ki bizler bize düşen hizmeti yerine getirmedikçe bize yapılan hizmeti zayi etmiş oluruz. Tevhit ikinin birleşmesi olduğundan iki hizmeti tevhit etmektir bizi mürid ve müritliğin ispatıyla Murad yapacak olan. Âdem'in halk edilişindeki aşamaları anlamaya çalışalım;

- **Âdem'in toprağı dünyadan alındı**

Âdem'in toprağının dünyadan alınması, bizim mürid olmamız anlamında dünyaya meyletmiş halde benlik içerisinde yalnız ihtiyaçlığımızı gidermek adına sadece maddeye dayalı sürdürdüğümüz yaşamı devam ettirirken ve içinde bulunduğumuz hali Hakk'a kulluk zannederken, bize gerçek tevhidin ve insanlığın ne olduğunun bildirilmesidir. Dünyanın, Hak'tan uzak yaşanılan yer değil Hakk'ın kendisini muhabbet edişinde muhabbethane olduğunun idrakimize sunulmasıdır. Yapılan muhabbet Hakk'ın kendisini anlatışı olduğundan tek taraflılığımızın noksan kalmak olduğu gerçeğini fark edişimizdir. İşte bu hizmet, bizim Âdem olma özelliğimize yapıldığı için toprağımızın dünyadan alınması için yapılan hizmet olan hizmetin bize yapılışdır ki şimdi devreye bizim hizmetimiz girerek iki hizmetin tevhit olması gereklidir. Biz, bize düşen hizmeti, dünya olan mevcut yaşantımızı terk etmeyerek ikiliğimizin beslendiği ortamları, alışkanlıkları, arkadaş çevremizi, kendimize göre olan bilgileri terk ile kendimize göreler olan doğru, yanlış şartlanmalarını terk ederek yerine getirmeyle biz de dünyayı terk etmeliyiz. Toprağımızı dünyadan aldılar ama biz dünyayı terk etmediyse noksanlık devam edecektir. Ankebut suresi 64 ayeti kerimde bu gerçeklik,

Dünya hayatı, oyun ve eğlenceden başka bir şey değildir. Muhakkak ki ahiret yurdu, elbette o gerçek hayattır. Keşke bilselerdi.

denilerek anlatılmaktadır. Dünyanın gerçekliğine cahil olarak yaşamak ve nefis için eğlence yapmak kendimize zulmetmek olduğundan zulümden kurtuluş gerçekleşmeyecektir. İdrakimize, ispatıyla sunulan dünyayı terk etmek gerektiği bilgisinin doğruluğuna kanaat getirip, mevcut yaşantımızı terk etmek mürid olmak için farzdır. Bizi dünyadan aldılar da biz dünyayı terk ettik mi?

- **Hak katına çıkartıldı**

Hak katı Mürşid-i Kâmilin huzurudur çünkü Mürşid-i Kâmil, Hakk'a kendi varlığında şahit kendi zahirliğinde ispatta bulup marifete erdiğinden Hakk'ın kendisini ispat edışı olduğundan Hakk'ı talibe, talibin kendisinde ispat edendir. Bizim dünyaya dönük yüzümüzün tevhide döndürülerek dünyadan alınmamız sonucunda Mürşid-i Kâmile biat edişimiz Hak katına çıkartılmamızdır. Fetih suresi 10 ayeti kerimde,

Sana biat edenler ancak Allah'a biat etmiş olurlar. Allah'ın eli onların ellerinin üzerindedir. Verdiği sözden dönen kendi aleyhine dönmüş olur. Allah'a verdiği sözü yerine getirene, Allah büyük bir mükâfat verecektir.

denilerek bu gerçeklik beyan edilir. Şimdi, Mürşid-i Kâmilin bizi biatına alması Hak katına çıkartılmamızdır lakin bizim de Hak katına çıkmamız gerekir ki bu ise şeklen gerçekleştirdiğimiz biati idraken de gerçekleştirmemizle mümkündür. İdrak secdesi, irademizi Mürşid-i Kâmilden tecelli eden küllî iradeye tâbî kılmaktır. İradenin tâbîliği beraberinde samimiyet, teslimiyet, sadakat ve sevginin tâbîliğini getirir. Kendi bildiğimize göre değil bildirildiği hal üzerine bulunmak ve telkin edilene hizmet mesuliyetini yerine getirmektir. İşte ancak o zaman biatımız Hakk'a olmaya başlar ki Hak katına çıkartılan biz de Hak katına çıkmış oluruz. Bizi Hak katına çıkardılar da biz Hak katına çıktık mı?

• *Dünyadayken bulaşanlardan arınma işlemi gerçekleşti*

Bize dünyadayken bulaşanlardan arınmadıkça mürid olmamız asla gerçekleşmeyecektir çünkü mürid olmamızın engelidir bulaşanlar. Bunlar, dışımıza bulaşan kirden ziyade idrakimize yerleşen süfli sıfatlar olup, süfli demek bizi insanlığımızdan uzak tutan demektir. Bu sıfatlar, öfke, gurur, kibir, hırs, inat, kin, haset gibi kendimize zulmetmemizin sebepleri olan sıfatlardır. Dışımızın temiz olması, bu sıfatları üzerimizde taşıdığımız sürece noksan olacaktır ki bizi mürid yapacak olan dışımız değil gönlümüzdür ve gönül süfli sıfatlardan arınmış idraktır. Yunus sultan bu gerçeklik için,

Dervişlik dedikleri hırka ile taç değil, gönlün derviş eyleyen hırkaya muhtaç değil

demektedir. Bu sıfatlar bizim aslımızda olmayıp sonradan dünyada yaşarken edindiğimiz ve bunlarla varlık giyindiğimiz idrakten çıkartılması gerekenlerdir. Maide suresi 105 ayeti kerimede,

Ey iman edenler! Siz kendinizi düzeltin. Siz doğru yolda olursanız, yoldan sapan kimse size zarar veremez. Hepinizin dönüşü Allah'adır. O zaman Allah, size yaptıklarınızı haber verecektir.

denilmektedir. İşte bu süfli sıfatların her birisi varlığını besleyen oluşumlar sonucunda var olmaya devam ettiği gibi varlıklarına son verecek manevî oluşumlar karşısında da buzun ateşte eridiği gibi eriyip rahmani sıfatlara dönüşürler. Bu sebeple hangi sıfat hangi işlemle açığa çıkacaksa o yönde hizmet görmeye başlarız. Bu hizmetler,

1. Yağmura maruz bırakıldı

Yağmur burada ilim olarak zikredilmektedir. Bize arınmamız için arınacağımız sıfatlar muhabbetle gösterilirken aynı anda nasıl arınacağımız da öğretilmektedir. Muhabbetler neticesinde farkına vardığımız süfli sıfatlarımızın terk edilmesi gerekmektedir. Bizler yağmura maruz bırakılırken kendimiz, istenenleri yapmayarak yağmurdan uzak duruyorsak yani terk etmemiz gereken halleri öğrendiğimiz halde terk etmiyorsak yapılan hizmeti tamamlamıyoruzdur. Bu sebeple arınma işlemi asla gerçekleşmeyecektir. Üzerimize yağın yağmur yani bize yapılan muhabbet rahmettir ve rahmet arınmamız gereken sıfatları zahir ederken aynı anda bizi ıslatır da ekilmeye hazır hale getirir. Şura suresi 28 ayeti kerimede,

İnsanlar ümitsizliğe düştükten sonra yağmuru yağdıran ve rahmetini yayan O'dur. Kullanının işlerini düzenleyen ve övgüye lâyık olan da O'dur.

denilmektedir. Muhabbet edilmekte, biz muhabbeti içimize alıyor muyuz? Almıyorsak, ne ekilmeye uygun hale geliriz ne de arınmamız gerekenler temizlenir.

2. Rüzgâra maruz bırakıldı

Rüzgâr zikrullah olup rüzgâra maruz kalmamız bize zikrin telkin edilmesidir ki ayrıca zikir meclisine dâhil edilişimizdir. Bize zikrin telkin edilmesi nasıl zikredileceğini bilmiş olmamız için değil, telkin edildiği şekilde zikrimizi yapmamız içindir. Bakara suresi 198 ayeti kerimede bu gerçeklik,

Allah size nasıl hidayet ettiyse, Allah'ı öyle zikrediniz

denilerek beyan edilmektedir. Zikre hizmet, bizde yaratılışımızda mevcut bulunan ilahî aşkı uyandırırken aynı anda sabrı, hoşgörüyü, affetmeyi oluşturacağından taşlaşmış kalbi yumuşatacak ve oluşturduğu rahmani sıfatların karşıtı olan öfke, kin, nefret gibi süfli sıfatların varlığına son verecektir. Rad suresi 28 ayeti kerimede,

Bunlar, iman edenler ve kalpleri Allah'ın zikriyle mutmain olanlardır. Haberinizi olsun; kalpler yalnızca Allah'ın zikriyle mutmain olur.

denilerek bu gerçeklik anlatılmaktadır. Bizler rüzgâra maruz bırakılıyor da biz rüzgârla muhabbet halinde miyiz? Değilsek, arınma gerçekleşmeyeceği için müritlik oluşmayacaktır.

3. Güneşe maruz bırakıldı

Güneş, ilahî aşk olarak zikredilmektedir. İlahî aşkın doğması Mürşid-i Kâmilin kendi aşkıyla bize görünmeye başlaması olup bizler onda aşkın vücutlanmış halini görmekteyiz. Muhabbet ve zikirle birlikte meydanın edebi, erkânıyla yapılan hizmete, hizmetle cevap verip tevhit edince ilahî aşk bizde tecelliye gelerek süfliyatı yok edecektir. Bizler, ilahî aşkın kendimizde doğumu için ancak âşıklığa hizmet etmeyle aşkın haline ulaşabiliriz. Aşkın oluşacağı meydan, muhabbet, zikir nasip olmuşken dünyaya meyledişimizi kesmeyip, arınması gereken haller üzerine bulunmaya devam ettikçe güneşe maruz kaldık lakin gölgeden çıkıp yüzümüzü güneşe dönmemiş oluruz. Vakıa suresi 43 ayeti kerimede bu gerçeklik,

Karardıkça kararın bir dumanın gölgesindeler.

denilerek anlatılmaktadır. Güneşimiz doğdu lakin biz yüzümüzü güneşe çevirdik mi? Çevirmediyse gördüğümüz terk etmemiz gerekenler olacaktır ki arınma asla gerçekleşmeyeceğinden müritlik oluşmayacaktır.

- *Tekneye yatırıldı*

Tekne, dâhil edildiğimiz meydan olup muhabbetlere katılmaya başlayışımız tekneye yatırılmamızdır.

Daha önce meydana gelmeyi bırakalım, bilmiyorduk bile. Oysa bizden öncede meydan vardı ve sohbet meclisi, zikriyle, meşkiyle, edep ve erkânıyla Hakk'a doğru seferdeydi. Bizi kabul edip içeriye almalarıyla başlayan değil hep var olandı da biz yeni yatırıldık o tekneye. Meydanda bulunan âşıklara dâhil edildik de teknenin içine girmiş olduk. Peki, bizi tekneye yatırdılar da biz tekneye yattık mı? Yatırıldığımız tekne bedenlen bulunuyor ama yaşantımız, kendi bilişlerimiz doğrultusunda eskiye dönük devam ediyorsa gerçekte tekneye yatmamışızdır. Rad suresi 22 ayeti kerimede,

Onlar, Rablerinin rızasını dileyerek sabrederler, namaz kılarlar, kendilerini rızıklandırdığımız şeyden, gizli ve açık harcarlar ve kötülüğü iyilikle giderirler. Öyle kişilerdir onlar ki onlarındır güzel sonuç.

denilerek yatırıldığımız teknede nasıl bulunmamız gerektiği beyan edilmektedir. Allah'a ulaşmayı talep ettiğimiz için talebimize bakıp dâhil edildiğimiz meydana Allah'ın rızasını dileyerek sabretmeliyiz ki nasip olan dervişliği kalben yaşamaya başlayalım ve nasip olan mânâ rızıklarından istifade edip meydanın âşıklarıyla birlikte bulunalım. İşte o zaman kötülük olan ikilik anlayışı ve nefsanîyet hali âşıklık haline dönüşsün.

Bunu başarmış yani yatırıldığı tekneye idraken de yatmış talip müritliğin güzelliğiyle güzelleşir.

- **İki el arasında yağruldu**

Burada iki el Celal ve Cemal esmalarıyla zikredilendir. Celal, Hakk'ın eğiten, arındıran, kendisinden gayrı bırakmayan, Cemal, Hakk'ın mânâ güzelliği olarak zikredilmektedir. Yatırıldığımız tekne olan içeri alındığımız meydana bu iki el bizi sürekli yağurmaktadır. Yoğrulurken aynı anda bizdeki şirkin tevhit edilme işlemiyle birlikte, mânânın güzelliği görülür hale getirilmektedir. Cemal esmasının güzelliğine çekilirken, Celal esmasıyla Cemale layık hale getirilmekteyiz. Zikrin zevki, muhabbetin güzelliği, meşkin cezbesi ve Allah'ın rızasına ulaşma coşkusu idrakimize sunulup yaşatılırken, edebî, erkânın, ahlakın mesuliyeti de gösterilip istenmektedir. Bizi, iki el arasında yağurmaktalar da biz yoğruluyor muyuz? İşte cevaplanması gereken soru budur. Allah'ın bizden razı olmasını istiyoruz, peki ama biz gerçekten O'ndan razı mıyız? Halimiz ve düşüncelerimiz bunu destekliyor mu? Cenab-ı Allah bu hususta Ali İmran suresi 20 ayeti kerimede,

Eğer seninle çekişip tartışırlarsa, de ki, "Ben, bana uyanlarla birlikte, kendimi Allah'a teslim ettim." Ve kitap verilenlerle ümmilere de ki, "Siz de teslim oldunuz mu?" Eğer teslim oldularsa, gerçekten hidayete ermişlerdir. Fakat yüz çevirdilerse, artık sana düşen yalnızca tebliğdir. Allah, kulları hakkıyla görendir.

demektedir. Şimdi bize Allah sevgisi sunularak cemal güzelliği açılmış ve Allah'tan gayrılara olan sevgimizi Allah'a yöneltmenin yolu gösterilmektedir. Bizler teslimiyetimiz sonucu gayrılara olan ilgi, sevgi, muhabbet ve hizmetimizi kesmedikçe asla yoğrulamayacağız. Sunulan müritlik idrakini benimsemek olan müritliğimizin gereğini yapmak yerine kendi idrakimize göre buldukça mürid olamayız.

- **Allah'a benzetildi**

Burada benzetilmek suret yüzüyle değil sıfat yönüyledir. Allah, kendisini görür, işitir, zikreder, sever ve bilir. Bizler meydana kabul edildiğimizde kendimize ait görüşümüz, işitişimiz, sevgimiz, zikrimiz ve bilişimiz bulunanlar olarak ikilik anlayışından kaynaklı sıfatlara sahiptik ve tevhit, yüzeysel ve sadece kelime olarak bilişimizde mevcut olduğundan tevhit üzerine değildik. Şimdi meydana bize sıfatlarımızı tevhide tâbî kılmayla tevhit üzerine oluşması sunulmaktadır. Allah, Kendisi sırf tevhit olduğundan Kendisine ait olup da Kendisiyle muhatap oluşundaki sıfatları, tevhit üzerinedir.

Bizler, sunulan tevhitte ilmen yakın boyutundan geçip Hakkel yakın boyutuna erdiğimizde yani sıfatlarımız tevhit üzerine çalışmaya başladığımızda, Allah'a tevhit üzerine olan sıfatlar yönüyle Allah'ı bilerek, görerek, işiterek, severek, zikrederek benzemiş oluruz. Bize, sıfatlarımızı tevhide tâbî kılmanın yolunu göstererek Bizi Allah'a benzetiyorlar da biz Allah'a benziyor muyuz? Maide suresi 56 ayeti kerimede,

Kim Allah'ı, O'nun peygamberini ve inananları dost edinirse, bilsin ki şüphesiz Allah taraftarları galiplerin ta kendileridir.

denilerek bu hakikat beyan edilmektedir. Dost, dostun haliyle hâllenen olduğundan Allah'ı ve Allah'ın dostlarını dost edinmek Allah'a benzetilişimizi zayi etmeyip bildirilen üzerine olmaktır. Eski bilişimizin terkiyle, sunulan tevhit bilinci üzerine kendi ikiliğimizi tevhit etmek sonucu oluşacak müritliği Hak etmeliyiz. Eskiye ilave edilen tevhit bilinciyle olmak değil sadece tevhit kalmalıdır.

- ***Ruh üflendi***

Ruh Rabbin katında sır olur bu sır Rabbin Kendisini bildiği bilgidir. Bizler bu bilgiye Kur'an diliyle ledün demektediriz. Evet, ledün ilmi Allah'ın Kendisini bildiği bilgi olup içinde şahadet olan yani ikilik bulunmayan sırf tevhitte oluşan bilgidir. Allah Kendisini Kendisinden gayrı olmayarak bilendir. Bu sebeple Allah, kendisinden ayrı yaratmamış yaratılmışlığa çıkmıştır ki tevhit kesrette vahdet zevkidir ve sadece vahdettir demek noksandır. İşte Allah, Kendi sırrı olan ledün ilmini idrakimize sunarak bize ruh üfleemektedir. Secde suresi 9 ayeti kerimede bu gerçeklik,

Sonra onu tamamlayıp şekillendirmiş, ona kendi ruhundan üflemiştir. Ve sizin için kulaklar, gözler, kalpler yaratmıştır. Ne kadar az şükrediyorsunuz!

denilerek beyan edilmektedir. Meydana dâhil edilip meydanın edebiyatıyla, erkânıyla, muhabbet, zikir, meşkle idrakimiz tevhide göre şekillenince bildirilen ledün ilmine kendi varımızda şahit olma gerçekleştiğinde gayrılıksız olarak Allah'ı bilmeye başlarız ki ledün ilmiyle bilmeye başladığımız Allah'ı görür, işitir, fikreder olarak iman sahibi mürid oluruz. Bize ruh üfleniyor da biz ruhanlı oluyor muyuz? Üflenen kalbimize inmiyorsa ne yazık ki ruhanlanamayız. Üflenen içimize almamız gerekir ki içimize almak, telkin edilene telkin edildiği şekilde hizmet etmekle mümkündür. İkiliğimizin tevhit olmasıyla varımızın tevhit üzerine yeniden doğması müritlik için farzdır.

- ***İsimler öğretildi***

İsimlerin öğretilmesi, bilinmeyi isteyen Allah'ın bilinecek olma özellikleriyle isim ve suret giyerek bilinirliğe çıkışında her bilinir olan her yaratılarda, O olmaklığıyla Allah'ı bilmenin öğretilmesidir. Öğretilen, nereye baksa, görmesiyle, işitmesiyle, fikretmesi ve keşfetmesiyle bildiği Allah'tır. Bu sebeple bize cümleden fail, mevsuf ve mevcut olan Allah'tır tarifıyla öğretilen budur. Bakara suresi 31 ayeti kerimede,

Allah, Âdem'e bütün varlıkların isimlerini öğretti.

denilerek bu hakikat anlatılmaktadır. Bütün varlıklar yani cümleden, o olma sıfatıyla isim ve suret giyinerek zahire gelen Allah'ın bilinirlikleri yani sıfatlar öğretildi. Âdem cümle sıfatlarla sıfatlanıp bilinir olan Allah'ı kendisinde bilmesiyle aslında sıfatlardan kendi tafsilatını bilmiş oldu. Bize de isimle yani fiillerin faili, sıfatların mevsufu ve vücudun mevcudu öğretilmekte de biz öğreniyor muyuz? Eğer bakışımız tevhit üzerine değil de ikilik anlayışıylaysa öğrenemiyoruz. Öğrenmek bilmek değil bildiğimizi görmektir. Her gördüğümüzün Allah'ın o sıfatıyla görünür olduğunu biliyoruz lakin bakıp gördüğümüz eski bilişimizden kaynaklı görünürlükse henüz öğrenip mürid olamamışızdır.

- ***Kendisine secde edildi***

Kendisine secde edilmesi, burada nefsimizin asıl kendimiz olan aslımıza yani tevhide secde edişidir. Evet, bizim aslımız tevhit üzerinedir. Bu sebeple bizler tevhidin içinde ikilik zannı çıkartıyoruz ikilik değil. Bize, varlığımızın gerçekliği olan Allah'ın kendisini bilme yönüyle biz olarak zahire gelişini olduğu bildirilerek, varlığımızın tevhit üzerine olduğu bilgisiyle, bilebiliyor, işitebiliyor, görebiliyor, sevebiliyor, akledabiliyor oluşumuzun tevhide bağlanması istenilerek bizi secdeye davet etmektedirler. Bizlere bu hizmetin yapılması bizdeki varlığın aslına yapılan secdedir. Bize secde ediliyor da biz nefsimizi secde ettirebiliyor muyuz? Necim suresi 62 ayeti kerimede,

Haydi, Allah'a secde edin ve O'na kulluk edin.

denilmektedir. Bizlere hakikat secdesinin ne ve nasıl olduğu gösterilerek bizi kendi tevhitliğimize secdeye davet kulluk içindir. Bu kulluk, Hakk'ı keşif olduğundan keşfedecek sıfatların tevhide tâbîliği secde edişleridir ki meleklerin secdesi sıfatların secdesi olup ikiliğe göre değil tevhide göre işlevsel olmaya başlamalarıdır. Tevhidin idrakimize sunulması varlığımızın aslına secde olduğundan bize yapılan secdeye varlığımızı tevhide secde ettirerek şükretmek bizi mürid yapacaktır.

Şimdi, mürid olmak müritliğin sunulduğu yerde sunulduğu gibi olmakla yani tam teslimiyetle, samimiyetle, sadakatle gerçekleşmedikçe Allah'ın muradı yani kulu olmak da gerçekleşmeyecektir. Mürid olmak için yapılması gerekenler bizi Murad olmaya götürenlerdir ve bu yol hiçlik yoludur. Bizi var kılanların terkidir mürid olmak. O halde Cenabı Allah'ın Yunus suresi 73 ayeti kerimede,

Buna rağmen yine de onu yalanladılar. Biz de onu ve gemide kendisiyle beraber olanları kurtardık. Ve onları halifeler yaptık. Ayetlerimizi inkâr edenleri ise suda boğduk. O uyarılanların akıbetinin nasıl olduğuna bir bakiver.

diyerek buyurduğu gibi, mürid olmayı kendi bilişlerimize uymadığından yalanlamak yerine müritliğin oluşacağı meydana sıkı sarılıp hiçliğe rızalık sonucu müritliğin hakkını vererek Allah'ın kulu olalım vakit bu vakitken. Müritliği yani hiçliği hak edemezsek ikilikten oluşan kendi bilişlerimiz içinde boğulup helak oluruz. Kurtuluşumuz tevhitte, tevhit Murad'da, Murad mürid olmakta sırlıdır. Mürid olmadan Murad, Murad olmadan Tevhit eri olunamaz. Hu...

Aşk u niyazlarımla.

**Ey dün ü gün Hak isteyen bilmez misin Hak kandadır
Her kandasam anda hâzır kanda bakarsam andadır**

**İstemegil Hak'ı ırak gönüldedir Hakk'a turak
Sen senligün elden bırak tenden içerü cândadır**

**Gir gönüle bulasın Tûr sen-ben dimek defterin dür
Key güher er gönlindedür sanma ki ol ummândadır**

**Ol 'ummânda yüz bin güher bir katreye benzer tamâm
Ol câna yok zamân -zevâl zevâlli cân hayvândadır**

**Her kanda ki gözin baka Çalap hâzırdur mutlaka
Şol cân ki tapmadı Hak'a assısı yok ziyândadır**

**Eylesûretüni vîrân cân sırrıdır ana iren
Bâtın gözidür dost gören zâhir gözi yabandadır**

**Çün sûretün vîrân ola gönlün bâğı cinân ola
Cânun genci vîrân ola çünkü bu genc vîrândadır**

**Her kim gaflet içre geçer cânı zevâl suyun içer
Derviş sırrı Arş'dan uçar gerçeği yir yüzindedür**

**Miskîn Yunus gözün aç bak iki cihân toptolu Hak
Sıdk odına gümânı yak ol eşkere pinhândadır**

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Dergimizin bu ayki konusu “Mürid” Mürid denilince akla ilk gelen “Mürşit” oluyor. İki de birbirini tamamlayan, birbirlerini ispat eden iki makam, Hak katındaki en yüce iki değer. Hatta o kadar yüce ki Allah’ın esmalarından birisi “el mürid” yani Allah kendisini mürid olarak tanımlıyor. Allah’ın müritliği nasıldır ve ne ile tecellidedir efendim?

Özkan Günal:

Mürid, irade ve istek sâhibi olan anlamında kullanılan esmadır. Allah’ın mürid esması iradesiyle tecelli eden olduğundan, müritliği talep eden, aslında iradesini Allah’ın iradesine teslim etmeyi talep etmektedir. Nisa suresi 125 ayeti kerimede,

İyilik yaparak kendini Allah'a teslim eden ve Hanif olan İbrahim'in dinine uyandan daha güzel dinli kimdir? Allah, İbrahim'i dost edinmiştir.

denilerek bu gerçeklik yani müritlik anlatılmaktadır. İyilik yaparak yani kendimiz için en büyük iyilik olan Mürşid-i Kâmile biat ederek, kendini Allah’a teslim eden yani iradesini Allah’ın iradesine tâbî kılan, Hanif olan tevhide bağlanan güzel dinli yani tevhit imanı sahibi olur ki Allah’ın dostu yani muradı olur. Şimdi ayeti kerimede Cenab-ı Allah bizlere,

Hakikat meydanında Mürşid-i Kamil tecellime biat ederek iradesini Bizim irademize tâbî kılarak, kendi ikiliğinden geçip tevhitliğimize eren, iman sahibi kulumuz olur

demektedir. İşte müritlik karşımıza, irademizi Allah’a teslim ederek sıfatlarımızı ikilik anlayışından alıp tevhide tâbî kılmamız sonucu, kesrette vahdeti yaşayan tevhit eri olmaklık olarak çıkmaktadır. Allah bize mürid esmasıyla tecelli ettiğinde, bizlerin bu tecelliye kendimizi layık hale getirmemizle, bizdeki ikilik zannı ortadan kalkar. Bu tecelli Allah’ın Kendisine davet edip, Kendisini muhabbet ettiği ve muhabbetiyle bildirdiği tevhide ispat ettiği Mürşid-i Kâmil ile gerçekleşmektedir. Ayeti kerimede “İbrahim” esmasının zikredilmesi müritliğin kendi bildiğimiz şekilde kendi kendiliğimize gerçekleşmeyeceği içindir. İbrahim’in dinine uymak, Allah’a ait değerlerin ispatına ulaşmaktır. İspatını bulmadığımız hiçbir şeyi hak edemeyiz. Lokman suresi 22 ayeti kerimede,

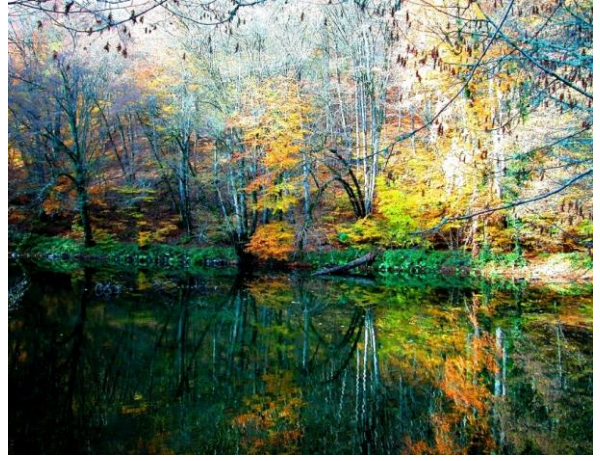
Kim ihlanda bulunan olarak kendini Allah'a teslim ederse, artık gerçekten o kopmayan bir kulpa yapılmıştır. Bütün işlerin sonu Allah'a varır.

denilerek beyan edilen gerçek de budur. İhlanda bulunmak, bizi biz yapanları, teslimiyetin ispatı olan

Mürşid-i Kâmile teslimiyetle mülkü sahibine vermektir ki buna müritliğin gereğini hak ettiği şekilde yapmak denir. Allah bize müritliği ile Mürşid-i Kâminden tecelli etmekte, biz de ona ihlanda bulunarak tecelliye layık hale gelip müritlerden olduğumuzda, ikiliğimiz tevhit potasında eriyip gayrılıktan ve ötekilikten arınarak sağlamlaşacaktır. Bizler, müritlik olan hallerin hepsini Mürşidimizle tevhit etmediğimiz müddetçe asla tecelliye layık hale gelemeyeceğiz yani mürid olamayacağız.

Allah, kendisine ait değerleri bize teslim ederek bizim varlığımızın var olmasını sağlarken biz neden ona ait olanları sahiplenip ikilik çıkartıyoruz. İşte müritlik Allah'a ait olanları Allah'a teslim etmektir ki dünyada yaşarken gerçekleşmesi gereken teslimiyettir ve ancak Mürşid-i Kâmile teslimiyetle mümkündür. Bu teslimiyet yok olmak değil, tevhit ile gerçekte var olmaktır. Mürid, varlığın gerçekliği olarak tevhidin içinde tevhide yaşamaktır.

Dembir: Hz Niyazi gibi gerçek müritliği yaşayan Allah dostları talipler yol göstermek için İsrail misali nice nefesler üfürmüşlerdir. O nefeslerden bir tanesi, “Derviş olan âşık gerek yolunda hem sadık gerek, Bağrı anın yanık gerek can gözleri açık gerek”

diye başlıyor. Hz Niyazi bu beyit içerisine taliplere neler ihsan eylemiştir efendim?

Özkan Günal:

Niyazi sultan bu dizelerinde dervişin nasıl olması gerektiğini anlatmaktadır. Bahsi geçen kutsiyet değeri bulunan halleri sergilemedikçe yani o güzellikleri kendimizde oluşturmadıkça derviş olunmayacağını anlatmaktadır. Bu sebeple, dizelerin tamamını anlamaya çalışmalıyız.

**Derviş olan âşık gerek yolunda hem sadık gerek
Bağrı anın yanık gerek can gözleri açık gerek**

Derviş, mürid olandır ve aşk, içerisinde müritliğin sıfatlarını barındırır. Bu sebeple âşıklık ile müritlik aynı kutsal değerdir. Bu değer, sadakat, teslimiyet, sabır, samimiyet, tâbîlik ve hiç olmaklık içermektedir. Niyazi sultan, “*Derviş olan âşık gerek*” derken, “*Mürid, sadakatle, samimiyetle, sevgiyle, teslimiyetle, hiçliğe erme yolunda gayretle yürüyendir*” demektedir. Bağrının yanık olması, tevhit derdiyle dertlendiğine, can gözlerinin açık olması ise hakikat meydanında gönül oluşturacak olan erkân üzerine maneviyat alanında hizmet edişini anlatmaktadır. Müritlik, hiçliğe doğru gitmek olup benlikten geçmek için yapılması gerekenler üzerinde hassasiyetle durmaktır.

**Alçaktan alçak yürüye toprak içinde çürüye
Aşk ateşinde eriyen altın gibi sızmak gerek**

Benlikten geçmek için yapılması gerekenler içinde, alçaktan alçak yürümek vardır ki anlamı kibirden, gururdan, benlikten geçmek için kendimizi en aşağıya indirmektir. Bu sebeple toprak içinde çürüye denilmektedir. Toprak Mürşidin gönlü olup çürümek varlık iddiasından geçerek varlığımızı gönül haline getirmektir ki yolu aşk ateşinde benliği oluşturanları yakıp eritmek sonucu saflaşmak yani benliksiz kalmaktır. İşte o zaman altınla zikredilerek anlatılan gerçek değere ve güzelliğe ulaşmış oluruz. Müritlik aşk ateşinde eriyip saflaşarak gerçek değere ermek için gönül potasına girmektir.

**Zikri Hak’la meşgul ola yana yana ta kül ola
İsterse kim makbul ola tevhide boyanmak gerek**

Aşk varlığımızda oluşmadan gerçek değeri yani müritliği hak edemeyeceğimiz için aşkı kalpte oluşturmak gerekir ki yolu ancak Hakk’ın zikriyle Mürşidimizin telkin ettiği zikre telkin edildiği şekilde her anımızda hizmet etmektir. Bizlerin ikiliği ben dediğimizle olduğundan ben demeyi bıraktığımızda ikiliğin terki başlar ki Hakk’ı zikretmeyle de varlığımızda Hak zahire gelir. Hakk’ın zahirliği mürid için hiçliğin tecellisidir ki mürid talebine ulaşmış olur.

Mürid, kendiliğini Mürşidine teslim etmeyle ikiliğinden geçince tevhide ermiş olarak varlığı tevhidin tecellisi haline gelir. Müritlik hakkı, müritten Mürşidini ispat eder ki müritlik, ben demeyi bırakıp mürşidim demektir.

İven kişi yol alamaz maksudunu tiz bulamaz Yok olmayan var olamaz varını talatmak gerek

İven yani aceleci olan, tevhidi hal değil de ilim tahsili zannederek bilme yönüyle ne kadar çok bilirse o kadar tevhit eri olacağı zannıyla bulunduğu bildiği çoğalır ama ispatı olamaz. Oysa tevhit ispattır ve gerçekleşeceği yer talibin müritliği sonucunda yine kendisindedir. İspatına eremediğinden dolayı mürid olmak için girdiği yolda müritliği hak edecek olduğu bildirilenlere kendisinde şahitlik gerçekleşemez çünkü yol olmadan yani ikiliğinden geçmeden tevhide eremez. Bu sebeple ikilik olan zannî varlığını, varlığı oluşturan unsurların terkiyle dağıtmak yani mülkü sahibine vermek gerekir. Müritlik, mülkü sahibine vermektir.

Dervişlerin en alçağı buğday içinde burçağı Bu Mısri gibi balçığı her bir ayak basmak gerek

Müritlerin en alçağı yani en aşağıda olanı, hiçliğe erendir ki o varını dış kabuk olmaktan alıp kabuğun içi olan öze ulaştırmayla sırf tevhit olmuştur. Ona bakılınca, kabuktan görünen öz haline gelmiştir. Tevhit, dilinden kalbine inmiş, hali hiçliğin güzelliğiyle nurlanmıştır. İşte bu hal, gönül eri olmaktır ki o gönül cemal tecellisidir. Ayağın basması, cennete yani cemal seyrine dalmak isteyenlerin gönül haline gelmesiyle cemal perdesi olan müride bakılmasıdır. Cennet âşıkların ayağı altındadır, mürid ayakaltında olandır. Hu...

Niyazi sultan bu dizelerinde müritliği anlatırken, “*Âşıktır, sadıktır, bağı yanıktır, can gözleri açıktır, toprak içinde çürüyüp aşk ateşinde eriyip altın gibi sızandır, zikre hizmeti olup tevhide boyanandır, sabırla varını dağıtarak kendi özüne ulaşıp varını gönül kılandır*” demektedir.

Dembir: Bir derviş müritlik yolunda nelere dikkat etmelidir, Hak katında en yüce değerlerden birisi olan Müritliğin şükürünü yapabilmek için, ikram edilen bu değere layık hale gelmek için erkân neyi gerektirir efendim?

Özkan Günal:

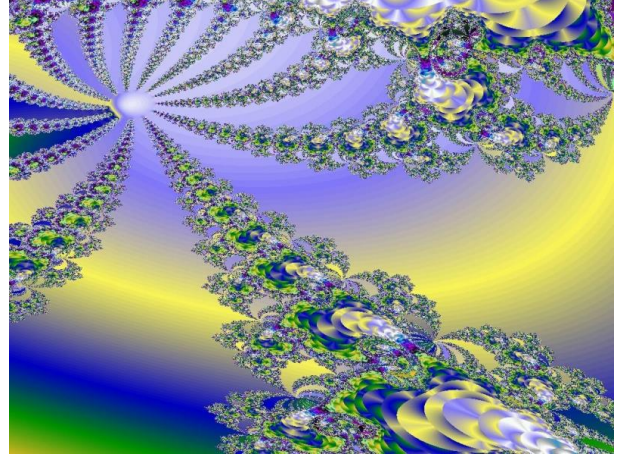
Müritlik edebi terk etmemektir ki edep huzuru Hak'ta olmaktır. Bu sebeple müritlik huzuru Hak'ta olmak olup huzuru Hakk'ın terki müritliğin terkidir. Yunus Sultan bir dizesinde,

*Edeb bir taç imiş, nûr-i Hüdâ'dan,
Giy ol taci, emin ol her belâdan...*

demektedir. Hak yolu, tasavvuf, evliya, erenler ve hepsi, edepten ibaret mübarek kelimelerdir. Edep bu yolda ilk şartlardandır ki müritliktir. Mürid dediğimizden edebi asla ayıramayız ki edepsizlik halinde müritlik gerçekleşmez. Hak yol, edep üzerine bina edilmiştir. Bunlara riayet etmeyen hiçbir yol alamaz. Talip, edebi dikkatle yaşarsa, kısa zamanda yakınlık kapılarına ulaşır. Cenab-ı Allah'ın yakınlığına öyle kolay varılacağını sanma. O eşsiz diyara Mevla isterse her şeyini kolay eyler de zamanı gelince vuslat müyesser olur. Kolaylığı edebin halindedir. Bütün güzellikler O'nundur, ancak güzele layık hale gelmek gerekir ki bizden de tecelli eylesin.

İşte bu sebeple bizler önce müritliği iyi anlamalıyız ki gereğini yapabilelim. İlimin ayrıntılarıyla vakit kaybetmeden edep ehli olma hizmetinde sağlam durmalıyız. Bir talibin bilgi haznesi az olabilir lakin edebi varsa kısa zamanda mesafeleri aşar. Fakat talip, gece gündüz ilim tahsilinden ayrılmasa ama edebe bürünmezse sadece kendisini kandırmış, ziyana uğramıştır. Mürid olmak, edebe bürünmeden gerçekleşmez çünkü içinde mana bulunan kutsal bir nasiptir ve ancak huzuru Hak'ta olmakla mümkündür. Bunun içindir ki her önüne gelen, her isteyen müritliğe layık olamaz. Şimdi, müritliği Hak etmiş Hak dostunun yetiştiği eski yıllara dönüp bakarsak,

- Aziz Mahmut Hüdai Hz Bursa kadısıydı. O zaman kadı, hem de belediye reisi makamını da yürütüyor. İlmî çok, malı mülkü yerinde, ahali önünde eğiliyor, hizmetçiler emrinde. Sonra Üftade Hz'ne biat etmek için destur istiyor. Üftade Hz'nin şartlarına bakın; Kadılığı hemen bırakacaksınız, neyin varsa fakirlere dağıtacaksınız ve şu sırtındaki sırmalı kadılık elbisesiyle, Bursa sokaklarında ciğer satacağsın. Bizzat kadılık yaptığı insanlar arasında aylarca ciğer satar. Bunun nasıl zor olduğunu anlamaya çalışın. Aylar sonra kendisine yeni bir vazife veriliyor, tuvalet temizliği. Burada da bir zaman çalıştıktan sonra Üftade Hz abdest suyunu dökme işini veriyor ve tesbihat dersi başlıyor...
- Mevlana Halidi Bağdadi Hz ilimde yükselmiş, çok mevzuda fetva verebiliyor. Lakin biliyor ki yetişmedi, sadece bilmek ve amel de yetmiyor. Bir şeyler noksan. Kendisine çok iyi bir âlim şeyh aramaktan geri durmuyor. Aradığı şeyhin Hindistan'da olduğunu öğrenip yollara düşüyor. Sırf seyahat çilesi yeter. Irak toprakları neresi, Hindistan neresi? Nihayet varıyor Hindistan'a, buluyor şeyhin dergâhını. Şeyhe haber veriliyor. Huzura kabul edilmek, el öpmek yerine sadece şeyh haber yolluyor, "Ona söyleyin, tuvalet temizliğine memur ettim" diyor. Koca âlim, Mevlana Halidi onca yolculuktan, bunca yüksek ilmüne rağmen, huzura dahi alınmadan tuvalet temizliğine veriliyor. Vazifeye bakın. İki yıl ya da çok daha fazla seneler tuvalet temizliğinde çalıştıktan sonra huzura alınıp, dersi o zaman veriliyor.
- Bir başka talip, bir dergâha gelip talebeliğe kabulünü ister. Şeyh ona bir küçük kutu verir, bir yer tarif eder, götürmesini ister. Bu garip talip, yolda acaba kutunun içinde ne var diye merak eder. Kutuyu açar, bakar ki içinde bir fare, korkan hayvan fırlayıp kaçar. Talip geri döner, durumu anlatınca şeyh, "Evladım, sen bir emaneti bile muhafaza edemedin. Nerde kaldı ki Hakk'ın sırlarını muhafaza edebilesin. Hadi başka kapıya" der, gönderir.
- Dergâhın birine devam eden talibi, bir gün efendisi çağırır ve bir şeyh dostuyla uzak bir yere gidip gelmesini emreder, talibi dostunun yanına katar gönderir. Emanet alan şeyh bu talibe, "Adın ne?" diye sorar. Talip, "Ahmet oğlu Mehmet" diye cevap verir. Yani sadece "Mehmet" demez, iki kelime fazla söyler. Onca uzun yolda başka konuşmazlar. Dönüşte talibin hocası şeyhe sorar, "Talibi nasıl buldun?" O şeyh cevap verir, "Çok konuşuyor"

Şimdi siz hesap edin edebın büyüklüğünü ve vazifenin ağırlığını. Şu anlatılanlardan durumun önemini, Hak yoldaki inceliklerin ne kadar derinlik arz ettiğini... En önde edepli olmak üzere, ilimin nasıl muhakkak lazım olduğunu kavrayabilmeliyiz. Edep, güzel hallere ve huylara sahip olma ve utanılacak hareketlerden sakınma, her hususta haddini bilip, sınırı gözetme hâlidir. Edebi gözetmek, ilim öğrenmekten üstündür.

Edebi gözetmeyen Hakk'a kavuşamaz. Allah'a karşı edeb, emirlerini yerine getirmekle olur. Avamın edebi, dinin emirlerine uymak, müridin edebi, dinin emirlerine uymakla beraber kalbi zikir ile aydınlatmak, gönülden Allah'tan gayrıları çıkartmaktır. Şems Hz edep hususunda,

Gözünü aç ve gör ki bütün Allah'ı Teâlâ'nın kelâmının manası, ayet ayet edepten ibarettir.

demektedir. Talip edebe ilimden çok daha fazla muhtaçtır ki en büyük edeb, verdiğimiz ikrar üzerine olmayı terk etmemektir. Müritlik baştan sona edeptir. Bu sebeple mürid,

- Kötü ahlak ve fiillerinden Allah'a dönüş yapmalıdır.
- Nefsanî arzularına muhalefet etmelidir.
- Bütün işlerinde doğruluğa yapışmalıdır ve insanlarla iyi geçinmelidir
- Kendisini herkesten aşağıda görmeli, kendi ayıplarını düzeltmeye çalışmalıdır.
- Yeme, içme, giyme, uyku vb. ihtiyaçlarında orta yollu davranmalıdır.
- Haram ve şüpheli şeylerden sakınmalıdır.
- Çok az konuşmalıdır, sorulunca cevap vermelidir.
- Zikre hizmet yolunu tutmalı, zikirle dünya sevgisini gönülden çıkartmaya gayret etmelidir.
- Teslimiyeti olmalıdır.
- Meydanı, imanı, âşıklar ve Mürşidi önceliği olmalıdır.

Müritlik için olmazsa olmaz kutsal değerler vardır ki bunlar,

Sadâkat

Müridin, işini Allah'a sadâkat esası üzerine bina etmesidir ki binanın sağlam temel üzerine oturması için doğruluk esastır. Bizler, usule riayet etmez isek vusulü kendimize imkânsız kılarız. Allah'ın yolu hidayet yoludur ve ona ancak sadık olanlar ulaşır. Bu yolda Talip,

- Allah hakkında ve kendisi hakkında itikadını düzeltmesi, yani Allah'ı âlemlerin Rabbi, kendini de O'nun âciz bir kulu olarak tanıması ve bilmesi lâzımdır. Kulun, Allah hakkındaki itikadının bütün zan ve şüphelerden temizlenmesi, dalâlet ve bidatlerden uzak bulunması, itikatta esasının Hakk'a dayalı olması lazımdır.
- Talibin, "Ameller niyetlere göredir" hadisinin himayesine sığınabilmesi için önce itikadını Hakk'a göre düzeltmesi ve temiz kalpli olması lazımdır.
- Talip, itikadı vasıtasıyla Allah'a bağlandıktan sonra müritliğin hükümlerini sormak suretiyle muhakkak öğrenmesi lâzımdır.

Çünkü hakiki müritliğin alâmeti, Allah'ın emrine O'nun razı olacağı şekilde sarılabilmek için, yasaklardan sakınıp sevgisini kazanmaya çalışmaktır. Bütün Allah dostları, Allah cümlesinden razı olsun, şu noktada buluşmuşlardır ki, Kim mürid olmak ister de başka yaşayışlara iltifat eder yani gönlünü kurtaramazsa, Allah'ın yoluna kalbiyle yönelemezse o kimse müritlik ile alay ediyor demektir.

Tövbe

Tövbe, bu işlerin en mühimidir çünkü müritlik son derece temiz ve her türlü kötülükten uzaktır. Müridin, bütün hatalarından Allah'a tövbe etmesi, bu tövbesini de gizli-açık, küçük-büyük bütün hatalarını terk etmekle yapması lazımdır. Cenab-ı Allah Hucurat suresi 11 ayeti kerimesinde,

Tövbe etmeyenler zalimlerin ta kendileridir

demektedir. Tövbe, ancak tövbe edilen hallerden uzak durulursa sağlıklı olur. Talip, tövbe etmediği takdirde Allah'a ulaşamayacağını bilmelidir.

Dünya sevgisini kalbiden çıkarmak

Bundan sonra mürid, dünya sevgisini kalbiden çıkarmak ve zarurî olmayan dünyevî meşguliyetleri terk etmek gibi mühim vazifelerini yerine getirir. Çünkü müritliğin temeli, lüzumsuz şeylerden kalbin kurtulması, onlara karşı sevgi duymaması ve meşgul olmamasıdır. Bu temizliğin birinci merhalesi kalbin mal sevgisinden temizlenmesidir. Çünkü kalbinde dünya sevgisi bulunan hiçbir mürid yoktur ki kısa zamanda bu sevgi onu eski haline döndürmüş olmasın!

Makam sevgisinden kurtulmak

Eğer mal sevgisinden kurtuldu ise, makam sevgisinden de kurtulması lazımdır. Çünkü makam sevgisi müritlikte yol kesicidir. Halkın onu beğenip beğenmemesi talip için eşit olmadıktan sonra müritlikten istifade edemez. Talip için en tehlikeli şey, halka aldanıp kendisine hürmet göstermelerine kanmasıdır. Bu zaafın da terkedilmesi lâzımdır.

Riyaset sevgisinden kurtulmak

Mal ve makam sevgisinden kurtulduktan sonra baş olma sevdasından da kurtulması lâzımdır. Eğer talip ise müritliğin şartlarından biri budur. Şayet bu zaaftan kurtulamazsa, müritlik için çok zararlı bir tehlike ile her an karşı karşıya demektir. Aslında müritliğin makamı dünya sultanlarının makamlarından çok üstündür. Nice sultanların müritlere karşı gösterdiği hürmeti düşün, anlarsın. Kişi, baş olma sevdasından kurtulamazsa telef olmasından korkulur çünkü bu işlerde, talibi can evinden vuran şeylere karşı körü körüne gidiş az değildir. Talibin kalbinde dünya ve baş olma sevgisi varsa, ona mürid demek doğru değildir. Eğer talibin kalbinde dünya sevgisinin izi kalmışsa hayırlı işleri sebep tutarak süratle dünyaya dönebilir. Kalbinde dünya muhabbeti olan talip, dünyaya meyletmek için bahane arar. Bazı hayırlı işleri arzusuna perde yapar, dünyaya kayar. Bu tavsiyeyi talibin yanlış anlamaması lazımdır. Bu, dükkânını, tezgâhını, zaruri işlerini, geçimini temin etmek için çalışmasını terk etmesi demek değildir. Böyle bir hareket her şeyden evvel müritliğin ruhuna aykırıdır. Bunu söylemekten maksadımız, dünyadan elini çekip bir köşeye oturmak değil, dünya işleriyle uğraşırken sevgisini kalbine koymamak ve zikrini hiçbir an unutmamaktır. Eğer dünya sevgisini bırakamamışsa dünya işlerinin elinde esir olur. Neticede o iş onu helake götürür. Zaruri olan dünya işleriyle yeteri kadar uğraşmakla, dünya sevgisini kalbiden temizlemeyi birbirine karıştırmamak lâzımdır.

Yolun kıymetini bilmek

Mürid yolunu en şerefli olarak bilmelidir. Eğer böyle itikat etmezse nefsi ona başka bir yol araması için vesvese verir durur. Fakat bundan daha şerefli bir yol nerede bulunabilir? Bu yol ki meleklerin, peygamberlerin ve Allah'ın salih kullarının yoludur. Hak yoluna gerçekten girenler ancak müritlerdir.

Onların siretleri, siretlerin en güzeli, yolları yolların en güzeli, ahlâkları ahlâkların en güzelidir. En keskin akılların akılları, değme filozofların felsefesi, şeriatın bütün teferruatını bilen zahir ulemasının ilmi; onları değiştirmek, onların siret ve ahlâkından daha güzel siret ve ahlâk bulmak ve onların hâlini daha hayırlı bir hâle değiştirmek için bir araya gelseler buna muvaffak olamazlar. Çünkü onların zahirlerinde ve bâtınlarındaki bütün nur, tevhit kandilinin ışığından alınmıştır. Yeryüzünde ise tevhit nurundan başka doğru yolu gösterecek bir nur kaynağı yoktur.

Sükûtu tercih etmek

Sükûtta istifade etmektir. Hakikat talibi zaruret olmaksızın konuşmamalıdır. Arkadaşı veya tanımadığı bir kimse ona bir şey sorduğu zaman kifayet miktarı cevap verir. İkilik anlayışına tâbî dilin afetleri çoktur.

Gıybet: Kardeşinin arkasından, o duyduğu zaman hoşuna gitmeyecek şeyler söylemek,
Nemîme: İki kişi arasında laf getirip götürmek,
Hemz: Fesad çıkaracak söz söylemek,
Lemz: Ayıplamak, gözüyle kaşıyla işaret edip birbirinin aleyhinde fısıldamak,
Kizb: Yalan söylemek,
İstihza: İnsanları alaya almak, eğlence konusu yapmaktır.

Edebin bazı hükümlerini yalanlamak, bazı kimseleri övmekte ileri gitmek, güzel konuşmak suretiyle arkadaşlarına sitem ederek onların arasında kendini gösterme arzusu ve bunun temini dilin afetlerindedir. Hikmet ehilleri, hikmetin başının sükût olduğunda ittifak etmişlerdir. Hacca gitmek, savaşa ve cihada çıkmak dili tutmaktan daha zor değildir. Lokman As oğluna, “Eğer söz gümüşse sükût altındır” demiştir. Bilinmelidir ki, isyandan sakınmak bütün ibadetlerden üstündür. Bu mâniada büyükler, “Ey insan, dilini tut ki seni sokmasın. Çünkü sahip olmazsan o bir yılanıdır. Kabirlerinde dilinden ölen nice insanlar vardır. Nice kahramanlar onun karşısına çıkmaktan korkarlar” demişlerdir. Susmak selamettir. Asıl olan da budur. Yoksa insan düşünmeden söylediği bir sözden her zaman pişmanlık duyabilir. Talip, bir konu üzerinde konuşmağa mecbur edilirse Hakk’a göre konuşmalıdır. Yerine göre sükût etmek müritlik özelliklerindedir. Yerine göre konuşmak nasıl bir fazilet ise, hataya düşmemek için sükût etmek de aynı şekilde bir fazilettir. Yeri geldiği zaman gerçeği meydana koymak en şerefli hasletlerden birisidir. Bir münkire mani olmak için ister kendisinden çekinilen, ister bir iyiliği umulan kimseye hakkı söylemek için konuşmak bir güzel haslettir.

Dili muhafaza etmek her yerde ve her zaman en mühim işlerdendir. Çünkü dil kalpte bulunanların tercümanıdır. Dilin hatadan uzak kalması ise kalbe bağlı kalmasıyla mümkündür. Gönüller sultanı efendime, “Kendisine en fazla sahip olan kimdir?” diye sordular, cevap olarak, “Diline en fazla sahip olandır” buyurdular. Mürid her bir nefesini her şeyden kıymetli bilmelidir. Çünkü her bir nefesini nereye kullandığından sorumlu olacaktır.

Kusur görmemek

İnsanların ayıplarını görmemektir. Talip, başkalarının kusurlarını görmek yerine kendi ayıplarını görüp düzeltmek için uğraşmalıdır. Hucurat suresi 12 ayeti kerimede bu husus,

Ey iman edenler! Zandan çok sakının. Çünkü zannın bazısı günahdır. Bir de tecessüs etmeyin. Birbirinizin gizli hallerini araştırmayın. Birbirinizi gıybet etmeyin. Ölü kardeşinin etini yemeyi sizden hanginiz sever? Allah’tan korkun. Şüphesiz ki Allah tövbeleri kabul eden, rahmet ve merhamet sahibidir

denilerek anlatılır. Cenab-ı Resulullah efendimiz,

Allah bir kulunu sevdiği zaman ona ayıplarını, kusurlarını gösterir

buyurmuşlardır.

Kendini beğenmemek

Mürid, yolda ne kadar ilerlerse ilerlesin, nereye varırsa varsın kendisini daha yolun başında görmeli ve öyle kabul etmelidir.

Mürid, seyri sülükte en yüksek makam ve mertebelere ulaşsa bile, kendi nefsinin aşağı görmelidir. Eğer bunu böyle kabul etmeyip nefsinin kıymet verirse onun seyri sülükten nasibi yoktur. Kendimizi beğenmemeye olan ihtiyaçlarımız, göze ve kulağa olan ihtiyaçlarımızdan daha fazladır. Çünkü ne zaman kendimize varlık versek siccine düşeriz. Cenab-ı Resulullah efendimiz buyurmuşlardır ki,

İnsanı üç şey kurtuluşa erdirir,

1. Gizlide ve açıkta Allah'tan korkmak,
2. Hoşuna gitse de gitmese de Allah için hakkı söylemek,
3. Darlık zamanında olduğu gibi bolluk zamanında da iktisada riayet etmek.

İnsanı üç şey helake götürür,

1. Herkesin uyduğu hevaya uymak,
2. Kişinin kendi kendisine cimriliği telkin edip fakirlik korkusuyla cimriliğe düşmesi,
3. Kişinin kendini beğenmesidir ki bunlar içinde en tehlikelisi budur.

Allah, cümlemizi yukarıda sayılan iyi hasletlere sarılmağa ve bu helak edici şeylerden sakınmağa muvaffak kılsın ve bize iman zevkini duyursun. Bilinmelidir ki, amelime güvenmek, taliplere yolun başında söylenen en kötü tehlikelerden biridir. Kulun amelinin az veya çok olması mühim değildir. Bir başka ifade ile kulun amelinin az olması Allah'ın lütfuna mani değildir. Yeter ki kul Allah'a iltica etsin, aczini itiraf edip O'na yalvarsın.

Kötü arkadaşı terk etmek

Talip, bunun için, kötü arkadaşlarını terk etmeden evvel kendi kötü huylarını terk etmelidir. Çünkü kendi nefsi ona arkadaşlarından daha yakındır. Önce nefsinin halletmelidir. Kâmiller, "Kale içerden feth olunur" demişlerdir ki devamında "İyi insana nefsinden büyük düşman yoktur. Bundan sonra kişiye gereken iyi arkadaşdır," diyerek devam etmişlerdir. Tecrübe edilmiştir ki, âsilerin yüzlerine bakmak, müminde göz ve basiret körlüğüne sebep olur, kalbini katılaştırır. İyi insanların yüzlerine bakmak ise insanın içine genişlik verir. Allah'ın rızasına muhalif iş yapılan yerlerde, Allah'ın gazabını çekecek yerlerde durmayasın.

Nefsine arka çıkmamak

Kendisine bir noksanlık, bir hata isnat edildiği zaman nefsi hesabına kendini müdafaadan sakınmalıdır. Zamanın büyüklerinin kusurlarını aramakla uğraşmamalı, onların beşeriyet muktezası olarak görülebilen hatalarıyla meşgul olmamalıdır. İsimleri anıldığı zaman haklarında ancak iyi konuşmalıdır. Müritler halleriyle görünürler, zahir âlimler de sözleriyle görünürler. Kâmiller demişlerdir ki, "Eğer bir kimse, kendi halini Allah'ın bilmesiyle yetinmeyip nefsinin haklı çıkarmak için münakaşaya kalkışsa Allah'ın kendisini tehlikelerden koruyacağını hesaptan çıkarsın. Kendisi ilmiyle amel âlimlerin, Mürşitlerin, velilerin arkasından gidiyor, onlara muhabbet ediyor da böyle salihler hakkında kötü söylendiği zaman onları müdafaa için yeteri kadar konuşursa ne âlâ! Eğer bir âlim Mürşid, bulunduğu mertebesiyle bir kimseden hürmet görüyor ve sevenleri tarafından müdafaa ediliyorsa bu insanların menfaatindedir..."

Ameller niyetlere göre değerlendirilir. Müridin sermayesi, herkese iyi niyetli davranmak kimseye kötü söylememek, durumu ne olursa olsun kendisine yöneltilen bir taarruzu gönül hoşluğu ile karşılamaktır. Böyle bir durumda üzerine düşen sabretmektir. Kendisinin muhabbet ettiği ve etmediği kimseler hakkında bir sürü sualleri bırakıp onlar hakkında insanlarla çekişmekten Allah'a sığınmalıdır. Kalbini muhafaza etmeyen, hal ve tavırlarına dikkat etmeyen, lakayt yaşayan, bununla beraber marifete erme davasında bulunan talip yalancıdır. Yine halkın övmesini ve yermesini, kabul etmesini ve etmemesini eşit görmeyen, bununla beraber marifete erme sevdasında bulunan da yalancıdır.

Zikre devam etmek

Zikre hizmete başladığı andan itibaren Allah'tan gayri bütün mahlûkattan kalben alâkasını kesip, kalabalıklar, topluluklar içinde bile olsa kendini Allah bilebilme durumuna gelinceye kadar zikri bırakmamalıdır. Bu böyledir. Çünkü manen masivadan alakasını kesmeyene bu kapı açılmaz. Dünyevî işler zikre hizmete mani olmamalıdır. Zikre hizmet bizi işimizden alı koymaz, tam aksine işimizi Allah ile birlikte yapmamızın vesilesidir.

Büyüklenmemek

Büyüklenmeyi, kendi başına buyruk hareket etmeyi terk etmelidir. Kâmiller der ki, "Kendinden büyüğe karşı büyüklenmek haddini bilmemektir. Kendi emsaline karşı büyüklenmek edeb noksanlığıdır. Kendinden küçüğe karşı büyüklenmek ise acizlik alametidir." Bazı büyükler, kendilerine karşı büyüklenenlerin kendilerinden aşağı seviyede olduklarını, kendilerine tevazu gösterenlerin de yüksek mertebede olduklarını söylediler. Kişinin kendini beğenmesi, aklının fesada uğramasının ana sebebidir çünkü Cenab-ı Allah Kasas suresi 83 ayeti kerimesinde,

İşte ahiret yurdu ki biz onu yeryüzünde büyüklük ve fesat arzusunda olmayanlara vereceğiz. İyi sonuç ise Allah'ın azabından sakınanlarındır

buyurmuştur. Kâmiller demişlerdir ki, "Bir haslet vardır ki kul onu nefsinden bilirse mertebesi Allah'ın ve insanların yanında çok düşük olur. Bu haslet, ilim, fazilet ve iyi insan olma vasıflarında kendini akranından üstün görmesidir. Bu, onun helaki için kâfidir." Edeb sahibine gereken, hiçbir kimseyi küçümsememeli, onların halleri bahanesiyle kendine pay çıkarmamalıdır. Bir kere düşünmelidir ki, eğer Allah onu böyle bir yola getirip, öyle insanlardan üstün kılmasa idi, hali onların hallerinden daha kötü olacaktı. Üzerindeki nimeti Allah'tan bilip şükürünü yapmaya çalışmalı ve kimseye hor bakmamalıdır.

Kusurunu büyük görmek

Derecesi yükseldikçe, kendini her an huzurda bilme şuuruna yaklaştıkça, gözünde kendi ayıplarının büyümesi lazımdır. Hâlbuki halkın ekserisi bir hayırlı amel işlese kemale erdiğini ve huzura yaklaştığını iddia eder. Ehlullahın ilimleri ruhlarına yerleşmiştir. Bu ilimleri, onların tevazularını ve nefislerine karşı galebelerini sağlar. Müritliği hak edemeyenlerin ilimleri ise nefislerinde olduğu için ilimleri arttıkça kalplerini bir duman ve zulmet kaplar. Müridin ilmi arttıkça tevazuu artır. Kişinin cehli arttıkça kibri artar. Bunun bir misali de, meyveli dalların eğilip, meyvesiz dalların dimdik durmasıdır.

Nefse muhalefet etmek

Mürid, yaşamı devam ettiği müddetçe nefesine muhalefet etmesi lazımdır. Çünkü Cenab-ı Hak, Naziat suresi 40-41 ayetinde,

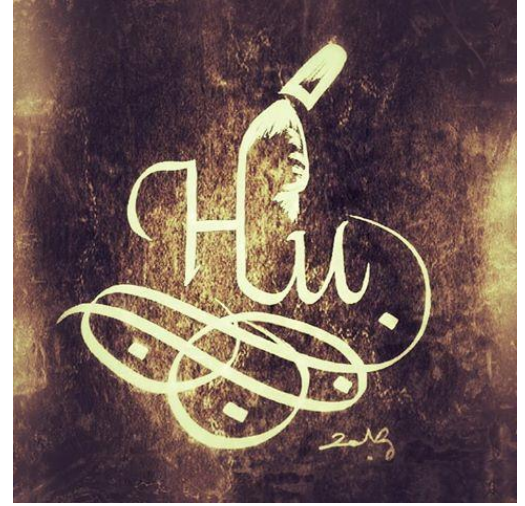
Rabbinin huzurunda durmaktan korkan, nefsinin hevâ ve hevâsten alkoyan kimseye gelince, işte cennet onun varacağı yerin ta kendisidir

buyurmaktadır. Bu ayetinde insanlardan hiçbir kimseyi istisna etmemiştir. Kâmiller, "Nefse muhalefet, ibadetin başıdır" buyurmuşlardır. Müritliğin en üstün hali, nefse muhalefet etmek ve devamlı surette masivadan yüz çevirerek Allah'a yönelmektir.

Maksuda ulaşmak

Müritlik, kendi bulunduğu makamı bilsin veya bilmesin, menzil-i maksudu görüncüye kadar seyri sülûküne devam etmektir. Menzil-i maksudu görüldükten sonra cisim ruha tâbî olur ve yola böyle devam edilir.

Vakitlerinin kıymetini bilip Allah'tan bir an gaflet etmemeye gayret gösteren, durup dinlenmeden maşukunun menziline ulaşmak için yol alan ve menzil-i maksuduna ulaşanlar Hak katında sevilirler. Onlar menzillerine ulaştınca maşukları der ki, "Kan-ter içinde bizim menzimize ulaşmak için koştun. Sağa-sola bakmadan, masivaya takılmadan ve maksadından gözlerini ayırmadan yoluna devam ettin. Acıktın, susadın fakat yolundan dönmedin. Fakat niceleri azıcık bir zorluk görmeye yarı yoldan dönüverdiler. Sen ise sebat ettiğin için bizim sarayımıza salimen vasıl oldun. Burada ebediyen ve bütün tehlikelerden emin olarak yaşayacaksın. Sana vereceğimiz ziyafetlerimiz sonsuzdur." Kâmiller demişlerdir ki, "Başlangıç halinde bir hamlesi olmayan kimseye rahatça oturacağı bir yer yoktur. Yani yolun daha başında iken, gençliğin kuvvetine, sıhhatine ve zindeliğine göre gayreti olmayan kimse bunları ihtiyarladığı zaman yapamayacaktır."

Müritlikte bazı edepler şunlardır

- Kardeşinin hatasını görmezlikten gelmek
- Kardeşlerine hizmet etmek, sıkıntılarına katlanmak
- Elindeki mal ve mülkü kendine ait görmemek
- Fazilet ve üstünlüğünü bildiği kişiye değer vermek
- Gereksiz dünya işleriyle fazla ilgilenen kimselerin sohbetinden uzak durmak
- Kardeşinin işine, kendi işinden daha çok önem vermek
- Yumuşak muamele etmek
- Söylediklerini, dikkatlice söylemek
- Kardeşliğin devamı için bütün gücünü kullanmak
- Küçüklere şefkat ve sevgi ile muamele etmek
- Bir yere çağırıldığında, 'Nereye?', 'Niçin?' gibi sorular sormamak
- Kardeşlerine yük olmamak
- Açık ve samimi davranmak
- Beraberlikte orta yolu tercih etmek
- Ayıp ve kusurlarını örtmek
- Kardeşinin ayıpları için istiğfarda bulunmak

Müridin müminlere ve ihvan kardeşlerine karşı adabı

- Kardeşlerini hiçbir şekilde tenkit etmemeli, onların kusurlarını araştırarak ifşa yoluna gitmemelidir. Bu şekilde hareket etmeyip onların gyıbetlerini yapan ve kusurlarını araştırana mani olmalı ve Mürid kardeşliğini esas almalıdır.

- Tevhidi nefesine uyduranların halini araştırmalı ve o hallerden uzak durmalıdır.
- Gücü nispetinde mümin kardeşlerine maddi ve manevi olarak yardımcı olmaya çalışmalıdır. Allah kendisine neyi vermişse ondan kardeşlerine de ikram etmeli, hediyeleşmelidir. İsterse bu basit, ucuz bir şey olsun
- Kardeşlerinin üzüntülü zamanlarında üzüntülerini, sevinçli zamanlarında ise sevinçlerini paylaşmalıdır.

- Kardeşlerinin uygun olmayan hareketlerini gördüğü zaman onlara küsmemeli, bütün kardeşlerine hayır duada bulunmalıdır.
- Kardeşlerinden veya diğer insanlardan herhangi bir borç aldığı zaman borcunu vadettiği zamanda ödemeli, eğer herhangi bir sebeple ödeyemeyecekse bu durumu karşısındakine güzelce anlatıp belli bir zaman tayin etmeli, borç veren de borçluya bütün kolaylıkları göstermeli, gerekirse borcundan vazgeçmelidir.
- Kibirli ve gururlu zenginlerin yanına gitmemelidir. Gayesi dünya ve makam olan âlimlerle de sohbet etmeyerek onlar ile görüşmemelidir.
- Hiçbir yerde imamlık etmeğe, baş olmaya özenmemeli, ileri atılmamalıdır.
- Eğer herhangi bir kardeşine karşı kalbinde bir kını, bir buğuzu varsa ondan arınmaya çalışmalı ve kardeşinin haklı olduğuna kendini ikna etmelidir.
- Kardeşinde bir hata gördüğü zaman onu latife ile karışık uygun bir üslupla nasihat ederek düzeltmelidir. Topluluk içinde mahcup edecek şekilde hareket etmemelidir.
- Bütün kardeşlerini kendinden daha faziletli bilmelidir. Kendisi hangi derecede olursa olsun kendinden kıdemli olanlara karşı hürmet ve hizmette kusur etmemelidir.
- Kardeşlerini hayırlı vakitlerde, seherlerde, toplantı gecelerinde uyarmalıdır.
- Asla kardeşine kötü misal olmamalıdır. İster efendiyle beraber bulunsun, isterse ayrı bulunsun. Bunu yapan kimse efendisini terk edip dünya işlerine dalıp giden, yeme giyme yolunda ömrünü tüketen, kardeşinin ve efendisinin hakkına riayet etmeyen bir mürid'dir ki sonu iyi olmaz.
- Birbirine giren, birbiriyle bozuşan kardeşinin aralarını bulup haddi aşanı ikaz eder, mazluma da sabretmeyi ve affetmeyi tavsiye eder.
- Tembellikten, uyuşukluktan kurtulup nerede olursa olsun kardeşinin hizmetlerine koşmalıdır.
- Her meşakkatli işte en önde gelmeğe çalışmalıdır. Kimsesi bulunmayan, bakıcısı olmayan hasta kardeşinin hizmetlerini görmekte azamî gayretini göstermelidir.
- Kardeşleri hakkında iyi konuşmalı, iyiliklerini konuşmalıdır. Bilhassa bir kardeşine öfkelenildiği zaman onun hakkında rastgele konuşmaktan çekinmeli ve kalbini düzeltmelidir.
- Bir kardeşinin ihtiyacını giderip hizmetini görmeyi güzelleşmek bilip önce hizmetini görmelidir.
- Eğer efendisi hakkında kardeşine veya herhangi bir kimseye uygunsuz söz söylemişse içi yanarak pişman olup bu kusurundan dolayı istiğfar etmelidir.
- Bütün kardeşlerini edepli olmağa teşvik etmelidir
- Dergâhlarda ve evlerde sohbet, ilim ve takvası üstün olanlara yaptırılmalı sohbet anında anlaşılamayan veya yanlış anlaşılan bir bilgi sunulmuşsa sohbet kesilmeden müsait yer ve zamanda doğrusu bulunmalı. Çekişmeye yol açarak ihlas ve samimiyet bağlarının kopup zayıflamasına ve sohbetin manevi halinin bozulmasına sebep olmamalıdır.
- Kardeşini bir kusur işlerken veya uygunsuz bir yerde görürse onu terk etmemeli ve içine düştüğü durumdan onu kurtarmak için elinden gelen gayreti göstermelidir. Çünkü o kardeşi, o günahtan kurtarılmaya muhtaçtır.

Bir mürid istikametini bozduğu zaman ondan ilgi kesilmeyip sohbeta getirilirse düzeltmek ümit ve ihtimali vardır. Eğer ilgi kesilirse o kimse günahında ısrar eder ve ebediyen kopmuş olur. İlgi kesmemenin daha doğru hareket olması şundan dolayıdır. İslâm kardeşliği bir sözleşmedir. Bir yakınlık temin ve tesis eder. Bu kardeşlik devam ettiği zaman karşılıklı haklar kuvvetlenir.

Sözün gereğine göre ve sözün şerefi ölçüsünde vefakârlık vacip olur. Vefakârlık ise kardeşini fakirlik zamanında terk etmemektir. İman fakirliği ise dünyaca fakirlikten hem daha şiddetli, hem daha acı, hem zararı daha büyüktür. İman yolunda müritlikten istikametini bozan kardeşin manen fakir düşmüş, yardım beklemektedir. Başına bir felaket gelmiştir. İmdat beklemektedir. Müritliğine bağlılığının zayıflaması sebebiyle maneviyatı fesada uğramıştır. Böyle bir kimsenin gözetilmesi, terkedilmemesi ihmal edilmemesi lazımdır. Nezaketle davranarak o kardeşinin kurtarılması için azamî gayret gösterilmelidir.

Bu hususlar bize müritliğin hangi haller üzerine olursak Hak edileceğini göstermektedir. Mevlam, bu haller üzerine yaşayarak mürid olma gayretimizi daim eylesin. Hu...

Dembir: Hz Niyazi'nin "Salikin Mürşidine hizmeti şahane gerek, Eşiğine koya başın diye şahane gerek" dizeleriyle başlayan beyitini nasıl anlamalıyız efendim?

Özkan Günal:

Salikin Mürşidine hizmeti şahane gerek

Eşiğine koya başın diye şahane gerek

(Salikin Mürşidine hizmeti şahane gerek, eşiğine başını koyabilsin diye şahane gerek)

Salik talep eden, Mürşid talep edilendir çünkü talep, Ankebut suresi 5 ayeti kerimede,

Kim Allah'a ulaşmayı dilerse, o takdirde muhakkak ki Allah'ın tayin ettiği zaman mutlaka gelecektir ve O; en iyi işiten, en iyi bilendir.

denilerek beyan edilen Allah'a ulaşmaktır ve Allah, Kendisine ulaşılacak, sevilecek, hizmet edilecek, saygı duyulup teslim olunacak olma yüzüyle tecelli edişinde Mürşid ismini giyinir. Bu sebeple Allah'a ulaşmanın hayâlden gerçeğe dönüşebilmesi için gerçek olana ulaşmak gerekir ki Niyazi sultan bu hakikate dikkat çekmektedir. Salik yani mürid kendisine bildirilen tevhidi Mürşidiyle tevhit edip Mürşidinde ispat etmedikçe kendisinde ispat edemez. İspat, görmekle mümkün olduğundan müridin anlayışında görülürlük gayrı tevhit gayrı olduğundan tevhit, zannına göre ispatı olmayandır ki gayıpta bildiği Allah'a ait olan ve dünyada bulunmayan değerdir. Oysa dünya tevhidin kendisidir lakin görececek gönül gözü gerekir. Şimdi, Müridin zannında var olan gerçeklik algısı, gerçeğin dışında olduğundan bildirilen tevhidi yine zannıyla tevhit edip ispatı olmayacağı için bildiği ayrı, gördüğü ayrı olacaktır. Zan ile tevhit edilmeye devam ettikçe de ikiliğin içinde tevhidin ilmini bilmekten öteye gidemeyecektir.

Cenab-ı Allah, Kendi tevhitliğiyle zahire gelmiştir ki bizler onun zahirliğiyiz. Kendi gerçekliğimiz olan tevhit, kendimizde ispat bulmadıkça bizde oluşmayacaktır. Müridin yapması gereken hizmet, bildirilenleri bildirilenlerin ispatı olan gerçeklikte yani Mürşidinde tevhit ederek görülmez zannettiğini görür hale

getirmesidir. Mürşidinde görmeye başlayan salik kendisinde görmenin kapısını açar. Tevhidi kendisinde görmeye başladığında da ikiliği yani Hakk'ın zahirliğini sahiplenerek oluşturduğu benliği Hak'ta yok olur çünkü zaten asla onun değildi, o Hakk'ın zahirliğinde bulunan ikilik anlayıştı. Niyazi sultanın "Eşiğine koya başın" diyerek işaret ettiği de bu yokluktur. Eşik toprak, toprak da gönül olarak zikredildiğinden demektir ki, "Mürşidinin gönlüne girmelidir." Enfal suresi 24 ayeti kerimede,

Ey iman edenler! Size hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah'ın ve Resul'ünün çağrısına uyun ve bilin ki Allah, kişi ile kalbi arasına girer. Yine bilin ki, O'nun huzurunda toplanacaksınız.

denilerek beyan edilen gerçek de budur. Bize verilecek olan hayat, tevhide doğuşumuzdur yani kendi ikiliğimizin tevhit oluşudur. Bizi, kendi gerçekliğimiz olan tevhide davet ettiklerinde bu davete, bildirilenlere Mürşidimizde şahit olarak kendimize şahit olmayı başarmayla uyduğumuzda, Allah'ı kendimizden ötede zannetmekten, kalbimizde zikretmeye, bilmeye, Kendisinden başka ilah olmadığına kendimizde şahit olmaya başlarız. Yaşam, Allah'ın huzurudur ve tevhit eri yaşımın içinde tevhidin ispatını yaptığından yaşarken Allah'ın huzurunda olandır. İşte, Mürşidimize olan hizmetimiz, Mürşidimizin bildirdiğine, Mürşidimize teslimiyetle, samimiyetle, sadakatle birlikte zikre hizmet ve tefekkürle Mürşidimizde şahit olmayla kendimizde şahit olmayı gerçekleştirerek şahane olmalıdır ki eşğine başımızı koymak olan gönlüne girebilelim.

Geçe dünya ile ukbayı dahi etmeye ar Bu yolun mihnetine ol kati merdane gerek

(Dünya ve ukbadan geçmeye utanmasın, bu yolun sıkıntısına karşı mertlik gerek)

Dünya ile zikredilen kendi bilişlerimizle oluşan benliğimiz olup ukba, tevhit ilmiyle oluşan varlıktır. Nasıl ki tevhide ermek için kendi bilişlerimizi terk ederek benliğimizi yani ikiliği geçmek gerekiyorsa aynı şekilde tevhit ilminden oluşan varlığı da geçmeliyiz ki tevhit bizde tecelli etmeye başlasın. Kendimizi bilmekten geçmek dünyadan, Allah'ın ilmini bilmekten Allah'ı bilmeye geçmek ukbadan geçmektir. Fatır suresi 5 ayeti kerimede,

Ey insanlar! Haberiniz olsun ki, Allah'ın vaadi muhakkak Haktır. Sakın bu dünya hayatı sizi aldatmasın, sakın o aldatıcı şeytan sizi, Allah hakkında da aldatmasın.

denilerek dünyadan geçmek gerektiği beyan edilmektedir. Allah'ın vaadi, yaratılmışlığımızın zahirî yönünün faniliğidir ki bir gün mutlaka ölüm gelecektir. Dünya hayatı olan ve tevhit olmayıp içinde ikilik barınan kendi bilişlerimiz, bizi nefsin emmare boyutunda nefse göre yaşarken Allah'ın kulluğunu yerine getirdiğimiz zannıyla kandırmaktadır. Nefsin emmare boyutunda şeytan olarak zikredilmesi, nefsi emmarede yaşayanların kibir sahibi olarak kendilerini ilah zannetmesinden dolayı Âdem olan tevhide secde etmeyişlerindedir. Zaten kibir sahibi olan kişi, tevhitten uzak ve inkâr içinde kendisini ilahlaştırırken tevhidi de inkâr ederek bulunduğu hali Allah'ın istediği hal zannıyla kendisini kandırmaktadır. Bu sebeple zulmanî sıfatlar içinde kendisine zulmederek yaşamaktadır ki tüm bunlar kendi şirk bilişlerimizle olmaktadır. İşte terki dünya eylemek bu bilişlerin terkiyle mümkündür ki nefse tâbî akıla uygun olmadığından terki dünya terki akıl zannedilerek müridin yaptıkları her zaman akıl sahipleri için küçük görülmüştür. Araf suresi 45 ayeti kerimede,

Onlar, Allah'ın yolundan men ederler ve onu eğriltmek isterler, ahireti de inkâr ederlerdi

denilerek bu gerçek beyan edilir. Gururdan, kibirden, benlikten geçip müritliğin gereğini yap kendinden emin olarak ki mürid olasın. İsrâ suresi 19 ayeti kerimede,

Kim de ahireti isterse ve mümin olarak kendine yarasır bir çaba ile onun için çalışırsa, öylelerinin çalışmalarının karşılığı verilir

denilmektedir. Eğer bizler ahireti yani kendi bilişlerimizin şirk olduğunu anlayıp tevhidin ilmini talep edersek ve bu ilim üzerine Mürşid-i Kamile teslim olup mümin olarak müritliğimizin gereğini yerine getirerek tahsil edersek işte o zaman tevhit ilmi bize bildirilir de ilmen yakınlık gerçekleşir. Lakin gaye tevhide bilmek değil tevhide ermekle Allah'a ulaşmak olduğundan burada devreye mertlik olan verdiğimiz ikrara sadakat girerek tevhit ilmiyle oluşan varlıktan da geçmek gerekir. Biz, bizliğimizle kaldığımız müddetçe kendimizi ikinci bir varlık olarak görüp varlığımızla da tevhide biliyor oluşumuzla hala ikilikte kalmış oluruz. Allah'a ulaşmak kendiliksiz kalmakla mümkündür çünkü Allah sahiplendiğimizle bize tecelli etmektedir ki tecellisi ispatıdır. Mürşidimizde ispatını bulduğumuz tevhitte oluşan gönül gözüyle, kendimizde tevhide görünce, kendimizden geçmektir Allah'a ulaşmak. Kendimizi ve tevhide bilmekten geçmek gerekir. Müridin bilmekle işi, olmak içindir.

**Na murat olmağa talip ola kim menzil ala
Dahi halk içre adı akıl ü divane gerek**

(İkrarından dönmesin, sadık olup menzil alsın, halk içinde adı divane olsa gerek)

Bizler Allah'a ulaşmak adına ikrar verirken mürid olmaya ikrar verdik ki bu hizmetimizin şahane olacağına verdiğimiz söz olup her yönümüzle tam bir teslimiyet içinde olmaya verdiğimiz sözdür. İkrar verirken Hakk'a ikrar vermiş olarak, samimi olacağımıza, teslim olacağımıza, sadık olacağımıza, irademizi tevhide tâbî kılacağımıza, en değerli sayıp, en çok seveceğimize ve müritlikte huzur bulup, sevinip, mutlu olacağımıza söz verdik. Bakara suresi 131 ayeti kerimede,

Rabbi ona: "Teslim ol" dediğinde (O:) "Âlemlerin Rabbine teslim oldum" demişti

denilerek teslimiyetimizin âlemlerin Rabbine olduğu beyan edilerek Allah'a söz verdiğimiz vurgulanmaktadır. Bu sebeple ikrar vermek hayatımızdaki en önemli değerdir ve muhafaza edilmesi gerekir. Gösterildiği için görmeye başladığımız ikiliğimizden tevhide ulaşmayı talep ederek talebimiz doğrultusunda benlikten feragat etmeye verilen söz dilde kalmayıp kalbe inmelidir. Bakara suresi 112 ayeti kerimede,

Hayır, kim iyilikte bulunarak kendisini Allah'a teslim ederse, artık onun Rabbi Katında ecri vardır. Onlar için korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır

denilmektedir. Rabbin katında ecr, Rab katı olan tevhit meydanında mürid olmaktır. Müritliğin gereğini yerine getirmek olan iyilikte bulunmak kendimize yaptığımız iyiliktir ki kendimize zulmetmeyi bırakmaktan daha iyi bir şey olamaz. Mahzun olmamak, sunulan mürid olma nimetini zayıf etmemektir. İşte müritlik, Nisa suresi 58 ayeti kerimede,

Şüphesiz Allah, size emanetleri ehline teslim etmenizi ve insanlar arasında hükmettiğinizde adaletle hükmetmenizi emrediyor. Bununla Allah, size ne güzel öğüt veriyor! Doğrusu Allah, işitendir, görendir.

denilerek anlatılan emanetleri ehline teslim etmektir. Burada emanet, irademiz de dâhil görmemiz, işitmemiz, zikrimiz sevmemiz, akletmemiz, değer vermemiz olup ehil olan Mürşid-i Kâmilidir. Mürşid-i kâmile teslim etmek, tâbî olmak olup irademizi Mürşide tâbî kılmak, teslimiyet ve sadakattir. Sıfatları ehline teslim etmek hizmetin şahane olmasıdır ki tevhide Mürşid-i Kâmilde ispat etmek için farzdır.

Bu hal müritlik hali olduğundan Allah'a ulaşmayı dilemeyen nefs-i emmare sahiplerince kınanacak, hor görülecek, küçümsenecek ve bize deli demelerinin sebebi olan haldir. Bizler Hakk'ın dediğini yapmaya söz verenler olarak verdiğimiz sözde samimiyetle durmalıyız. "Halk katında deli olmadan Hak katında mürid olunamaz" denilmiştir.

Dahi Musa gibi Hızır'a gemisin deldire ol Eski duvarı yıkıp hem katli oğlana gerek

*(Dahi Musa gibi Hızır'a gemisini deldirsin, eski duvarını yıkıp
oğlunu katletmek gerek)*

Kehf suresi 65 ayeti kerimede Cenab-ı Allah,
**Derken, kullarımızdan bir kul buldular ki, ona katımızdan bir
rahmet vermiş, yine ona tarafımızdan Ledünnü ilmini öğretmiştik.**

denilerek anlatıldığı şekilde Musa, tevhit ilmini tahsil için Cenab-ı Allah'ın kendisini gönderdiği Mürşid-i Kâmil olan Hızır'a vardığında Hızır, kendisini karşısına oturtup tevhit ilmini anlatarak ilim yönüyle tevhidi öğretmek yerine birlikte yolculuğa çıktılar çünkü müritlik oturduğu yerden bilgi öğrenmek değil, seyri sülûk olan Allah'a vardırıan yolda olmaktır. Bu yolculuk bir gemiye binmekle başladı ve Hızır gemiyi deldi. Devamında, kendilerine yardım eden ailenin küçük çocuğunun başını kesip canını aldıktan sonra kendilerine iyilik yapmayanların beldesinde yıkılmakta olan duvarı tamir etti. Musa, çıktıkları yolculuğun ve bu yolculukta yapılanların, tevhidi yaşayacağı seyri sülûk olduğunu, tevhidin sadece bir bilgiyi bilmek olduğunu zannettiği için anlayamadığından dolayı itiraz ederken aslında talep ettiğini reddetmiş oldu.

Şimdi, gemi talibin idraki olup yaşam olan denizde talip sahip olduğu bilgilere bağlı olarak kendisine görelerle yol almaktadır. Mürşid-i Kâmil mürid olması için talibin idrakini deler de talibe göre olmazsa olmazlar, olura dönüşebilsin çünkü müritlik bize görelerle oluşacak değer olsaydı zaten müritlerden olurduk mevcut halimizle. Oğlanın başının kesilmesi ise müritlik yolunda bizim benliğimizin temelini oluşturan ikilik sıfatlarıdır ki bu sıfatlar kalbimizde yaşamaya devam ettikçe benliğimizle tevhit meydanında bulunacağımızdan mürid olamayız. Duvarın onarılması ise ikilik bilişleri yüzünden yıkılacak hale gelen mürid olma özelliğimizdir. Duvar yani mürid olma özelliğimiz onarılmaz da yıkılırsa bir daha yeniden yapılamaz. Ancak yıkılmadan onarılsa ayakta kalabilir. İşte müritlik, sabit fikirliliğimizden geçmek, benliği kesmek ve müritliğimize hizmet etmekle oluşacak kutsal değerdir. Müritliği hak etmek için yapılması gerekenler, Mürşide hizmetin şahane olmasıdır ki tevhide erebilelim.

Gemi sağ olsa anı gasp eder emmare-i nefis

Yeni duvara beyim eskisi virane gerek

(Gemi sağ olursa onu gasp eder nefis-i emmare, yeni duvar için eskiyi onarmak gerek)

Talip, idrakini delmeyip, eski bilişlerini boşaltırken yerine tevhidi almazsa işte o zaman meydanda bulunuşu sadece beden yönüyle kalır ki tevhidin ilmi mevcut bilişlerine eklenen ilave bilgiler olur. Bu hal

onun, benliğine tevhidi giyinmesiyle küfrünü arttırır çünkü nefis, emmare boyutunda ilahlığına secde edilmesi için kendisini hak gösterir ve bunu yaparken tevhide ait bilgiyi de kullanır. Bizim mevcutlarımızla yaşamaya devam edişimiz nefsin emmare boyutuna hizmet edişimizdir. Zumer suresi 18 ayeti kerimede,

**O kullarımı ki, onlar sözü dinlerler, sonra da en
güzeline uyarlar. İşte onlar, Allah'ın kendilerine
hidayet verdiği kimselerdir. İşte temiz akıllular da
onlardır**

denilerek beyan edilen, Niyazi sultanın “*Gemiyi del*” diyerek işaret ettiği hakikattir. Gemiyi delmek, mevcut bilişlere göre kıyaslamaktan geçip bildirilenlerin doğruluğuna kanaat getirerek müritliğe başlamaktır. İşte, söze iman beraberinde yaşamı, tevhide göre yeniden düzenlemeyi getirir. Evvelinde, yaşantımız ikiliğe göre sürdürüldüğü için mürid olmaklığımız yıkılacak hale gelmişti. Yaşam hangi hal üzerineyse idrak o yönde oluşur ki zannî bilgilerle oluşan idrakten arınıp tevhit idrakini oluşturmak, tevhide göre mürid olarak yaşamakla mümkündür. Bize göreleri terk edip Hakk’a göreler üzerine bulunarak, bildirilenlere iman edip bildirildiği gibi yaşamaya başlayıp Mürşidimize hizmetimiz şahane olursa, o zaman tevhidin gerçekliğine erebiliriz. Aksi durumda gemiyi delmeyip, duvarı onarmayıp, mevcut halimizle yaşamaya devam ederek sunulan mürid olmaklığı zayi edip kendimize zulmedişimizi arttırmış oluruz. Mülk suresi 10 ayeti kerimede,

“Eğer biz işitmiş veya akıl etmiş olsaydık, alevli ateş halkı arasında olmazdık” dediler

denilerek bu gerçeklik beyan edilmektedir. İşitmek, işitilenlere iman etmek, akletmek ise benimsediğimiz tevhit imanı doğrultusunda mürid olarak yaşamaya başlayarak müritliği hak etmektir.

**Eğer öldürmese oğlanı sonu fasık olurdu
Bu bağın bülbülü aşk oduna pervane gerek**

(Eğer öldürmezsen oğlanı sonu fasık olur, bu bağın bülbülüne aşk ateşinde yanmak gerek)

Oğlanı öldürmek, kendimizde mevcut bulunan benliği oluşturan zulmanî sıfatları terk ederek rahmanî sıfatlar üzerine olmaktır. İdrakimiz ikilikle oluştuğundan, benlik esaretinde düşüncemiz, işitişimiz, görüşümüz benliğe tâbî olarak işlevselliğini sürdürmektedir. Enfal suresi 22 ayeti kerimede Cenab-ı Allah bizlere seslenirken,

Çünkü yeryüzünde dolaşan canlıların Allah katında en kötüsü anlamayan ve düşünmeyen sağırlarla dilsizlerdir

diyerek uyarmaktadır. Mürid olmak adına emanetleri ehline teslim etmek yerine, benliğimize vermiş halde bulunmaya devam ederek benliği kesmez isek tevhidi anlamayan, düşünmeyen, işitmeyen, görmeyen olarak müritlerin arsında, Mürşid huzurunda, hakikat meydanında benliğe diri tevhide ölü olarak bulunuruz ki bu da bizi fasıklardan yapar ki Maide suresi 80 ayeti kerimede,

Eğer onlar, Allah'a, Peygamber'e ve ona indirilen Kur'an'a inanmış olsalardı, kâfirleri dost tutmazlardı. Fakat onların çoğu yoldan çıkmış kimselerdir

denilerek anlatılan fasıklardan. Allah muhafaza etsin, mürid olma gayretimizi daim eylesin. Benlikten ölmeden, tevhide dirilmek mümkün değildir. Benlik halinde bulunmaya devam etmek tevhide küfür olduğundan kendi hakikatimize küfürdür, zulümdür. Yapılması gereken, bülbül ismiyle zikredilen, gemisini delmiş, duvarını onarmış ve çocuğunun başını kesmiş müritlik olup devamında ilahî aşk ateşiyle yanmaktır. Bu yanma bizi helak edecek yanma değil, benliğe öldürüp tevhide diriltecek yanmadır. İlahî aşk Allah aşkı olup ispatı, Mürşitle tevhit edildiğinde gerçekleşip, ölmezden evvel öldürüp tevhide yeniden doğuran irfaniyettir. Eşiğe başımızı koymak olan Mürşidin gönlüne girecek hizmetimizin şahane olmasıdır.

Bu yola kim ki Niyazi gire kurban ede can İyd-ı ekberdir ana vuslat-ı canane gerek

Bu yola girenler kurban ede canını, fenaillahta vuslata ermek gerek)

Bu yol müritlik yolu olup hizmetimizin şahane olmasıyla ikilik olan benliğimizin feda edilmesi gerekir. Sevgili ulaşılmak istenen Allah olup yüz görümlülüğü yokluktur ve yokluk Mürşid-i Kâmilin gönlüne girmektir. İşte o gönülde kendiliksiz olarak bulunacağımızdan Mürid-Mürşid tevhid-i gerçekteşmiş olur ki buna Allah'ta fena bulmak denir. Zannımızda gayıp olan bir esmada fena bulmak bilmek boyundan öteye gidememektir. Bizden geriye hiçbir şeyin kalmamasıdır canı kurban etmek. Cenab-ı Allah, Kendisine ulaşmak isteyenlere bulunduğu yeri tarif ederken, kutsi hadisinde,

Yere göğe sığmadım mümin kulunun gönlüne sığdım

demektedir. Bu sebeple bizler Allah'a ulaşmak olan müritliği hak etmek adına Mürşidimizin gönlüne girmeliyiz ki talebimiz ispat bulsun çünkü gönül, tevhit olan Allah'tan başka ilahın olmadığına şahadet etmenin ispatıdır. İlah, gözle görülen, kulakla işitilen, kalple sevilen, akılla fikredilen, elle tutulan, teslim olunan anlamında kullanılan esma olup Allah, kendisinden başka ilah olmadığını beyan ederken, kendisinden başka görülen, işitilen, sevilen, fikredilen, teslim olunan olmadığını beyan etmektedir. Mürid, görmeyi, işitmeyi, sevmeyi, fikretmeyi, zikretmeyi Mürşidiyle tevhit etmeli ki ispatına erip tevhide ermiş olsun. Tevhide erdiğinde kendi ikiliği kalkacağından fenaillah gerçekteşmiş olsun. İşte o zaman kendi zahirliğinde Hakk'ı zahirde bularak kendisinde vuslat başlayacaktır. Sevgili, varlığı sırf tevhit olduğundan, sevenini tevhidin içinde tevhit olarak beklemektedir. Sevgiliye ulaşmak tevhide girmektir ki işte bu seyri sülûk yolculuğu olup sonu hiçliktir. Hu...

Müritlik, Niyazi sultanın dizelerinde anlattığı gibi teslimiyetle Mürşide hizmetin şahane olması sonucu eşiğine baş koymak, dünya ve ukbadan geçmek, ikrarında sadık olup divaneleşmek, gemiyi deldirip duvarı düzeltip, benliği kesmek sonucu Mürşidimizde fena bulmaktır. Bu sebeple müritlik, yaşayarak elde edilen kutsi değerdir ki Allah'ın muradı olmaktan daha kutsi ve yüce hiçbir şey olamaz. Müritliğe ermek yokluğa ermeaktır, bilmek kendimizi kendiliksiz bilmeye Mürşidimizi bilmektir. Mürid, Mürşidim derken Hakk'ı zikredendir çünkü Mürşid-i Kâmil, bir birey değil bireysellik üstü tecelligahtır, ispat makamıdır, cemel perdesidir, mürid ise Mürşidinde bireyselliğinden geçen, tevhid-i ispat eden, cemel seyredendir.

Dembir: Eyvallah efendim teşekkürler.

**Aşkın şavkı vurur gelir bir bahar
Yağmurla kalbime girer yar benim
İlhık ilhk eser yumuşak rüzgâr
Taşı toprak eder güzel yar benim**

**Alır beni benden verir kendini
Gönül eyler nefsi keser nispeti
Sevdanın merkezi hem de kıblesi
Cana canan olur güzel yar benim**

**Benliğimi pazar ettim yolunda
İrfan kılıcını vursun boyuma
Yücelmek gerekir Hak'la miraca
Talibe refreftir güzel yar benim**

**Gül yüzünü görmek bir tek muradım
Cemal cezbesine tutuldum kaldım
Gayrı ilah yoktur sana bağladım
Kendini anlatır güzel yar benim**

**Halil aşla hizmet eder âlemde
Selim ikrarına sarıl gayretle
Maksuda varılır bir gün elbette
Aşığa maşuktur güzel yar benim**

MEYDANIN ÇOCUKLARI

Yusuf Yörüger 4,5 yaşında

Dembir: Yusuf, Mürit nedir?

Yusuf: "Mürid!" denildiğinde bir şey kaparsın, sandalye kapmaca gibi. "Mürid dur!" denildiğinde durursun.

Dembir: Sen hiç mürid oldun mu?

Yusuf: Hayır.

Dembir: Peki, kimin müritleri olur?

Yusuf: Sultanın.

Dembir: Asya, Mürid nedir?

Asya: Aklıma hiçbir şey gelmiyor ☹️

Dembir: Sana biraz yardımcı olayım istersen.

Mesela Efendi Baba Mürşit ve bizler de Müridiz.

Meydandaki canlara göre cevap verebilirsin.

Buradaki herkes mürid.

Asya: O zaman müritlik karşındaki kişiyi dinlemektir. Hiç kimsenin sözü bitmeden konuşmaktır.

Dembir: Mürid neyi öğrenir?

Asya: Efendi Baba'nın anlattığı şeyleri öğrenir.

İhsan amcam Efendi Baba'nın anlattıklarını yazıyor demek ki Efendi Baba'nın anlattıkları çok önemli. Onun zihninde bilgi doluyor ve biz gelince de bize anlatıyor.

Dembir: Sen büyüyünce mürid olmak ister misin?

Asya: Evet.

Dembir: Müritliğin en çok neyini seviyorsun?

Asya: Bir şeyler dinlemeyi ve yeni şeyler öğrenmeyi.

Dembir: Efendi Baba ne anlatıyor?

Asya: Bazen karışık şeyler anlatabiliyor. Ben oyun oynarken anlayamayabiliyorum.

Asya Yörüger 6,5 yaşında

İlknur Mazak 8 yaşında

Dembir: İlknur, Mürid nedir biliyor musun, hiç duydun mu?

İlknur: Duydum ama sadece annem telefonda konuşurken duydum.

Dembir: Sana biraz yardımcı olayım istersen. Mesela Efendi Baba Mürşit ve bizler de müridiz. Meydandaki canlılara göre cevap verebilirsin. Buradaki herkes mürid.

İlknur: Müritler sohbet dinlerler, ilahi söylerler, sürekli güzel düşüncelerle Allah'ı düşünürler, zikir yaparlar, aralarında sevgi vardır, birbirlerini çok severler, sürekli birbirlerine misafirlğe giderler. Herkesi çok severler, hiç kimsenin üzgün olmasını istemezler.

Dembir: Mürid neyi öğrenir?

İlknur: Mürşit Müride Allah'ı öğretir. Güzel

şeyleri öğrenirler, yaşadıkları şeylerden ders çıkartırlar. Efendibabanın anlattıklarından ders çıkartıp onları yapmaya çalışırlar. Mesela Akbaş kitabında Efendibaba diyor ki "Kartal olarak doğdun ama o kartallığı hissetmen lazım yani kartal olarak yaşamana lazım" Beyazkanat'ı aramak için çıktığı yolda kendisini buluyor Akbaş.

Dembir: Mürid ile mürşit arasında nasıl bir ilişki vardır?

İlknur: Sevgi vardır.

Dembir: Sen müritliğin en çok neyini seviyorsun?

İlknur: Her şeyini mesela ilahi söylemeyi, Efendibabanın sohbet anlatmasını, yeni şeyler öğrenmeyi.

Dembir: Herkes mürid olabilir mi?

İlknur: Evet herkes olabilir ama diyelim ki birisi gitti ve sohbet dinledi ve sonra oradan çıkıp yine hırsızlık yaparsa, adam öldürürse, yalan söylerse olmaz.

Dembir: Efendibabayı seviyor musun?

İlknur: Çok seviyorum.

Dembir: En çok neyini seviyorsun?

İlknur: Kalbinin temiz olmasını, her şeyi güzel görmesini. Her şeyini çok seviyorum. Her şeyin güzel tarafından bakar O.

Dembir: Sen Mürid misin?

İlknur: Evet. Büyüyünce de Mürid olmaya devam etmek istiyorum.

Özlem Tekşen 8 yaşında

Dembir: Özlem, Mürid nedir?

Özlem: Hiç duymadım ama bir isim olabilir.

Dembir: Sana biraz yardımcı olayım istersen.

Mesela Efendi Baba Mürşit ve bizler de müridiz.

Meydandaki canlara göre cevap verebilirsin.

Buradaki herkes mürid.

Özlem: O zaman mürit toplantılarda ilahiler söyler

ve sohbet dinler, zikir yapar. Sohbeti Efendi Baba

yapar ve herkes de onu dinler.

Dembir: Sen mürid olmak istiyor musun?

Özlem: Evet.

Dembir: Müritliğin en çok neyi hoşuna gidiyor?

Özlem: Efendi Dedemin köyünde ilahiler zikirler

oluyor ve çeşit çeşit yemekler oluyor.

Dembir: Mürid Mürşidinden ne öğrenir?

Özlem: Efendi Baba bilmediğimiz bilgileri anlatıyor ve biz de yeni bilgilere sahip oluyoruz.

Dembir: Melisa, Mürid kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musun?

Melisa: Hiç duymadım! "Nadir" bile değil yani.

Dembir: Sana biraz yardımcı olayım istersen. Mesela Efendi Baba Mürşit ve

bizler de Müridiz. Meydandaki canlara göre cevap verebilirsin. Buradaki

herkes mürid.

Melisa: Müritlik, iyilik yapmak, paylaşmak, birbirini sevmek, dostluk, zikir yapmak, ilahi söylemek, muhabbet dinlemek.

Dembir: Mürit ve mürşit arasında nasıl bir ilişki vardır?

Melisa: Mürşit bize sohbet anlatır mürid de dinler.

Dembir: Mürşit neyle ilgili sohbet yapar?

Melisa: Allah

Dembir: Sen büyüyünce de mürid olmak ister misin?

Melisa: Evet.

Dembir: Müritlikle ilgili hoşuna giden şey nedir?

Melisa: Dostluk...

Dembir: Herkes mürid olabilir mi?

Melisa: Kötü insanlar hariç herkes olabilir.

Dembir: Herkes Mürşit olabilir mi?

Melisa: İyi insanlar olabilir.

Dembir: Mürşit olmak için sadece iyi bir insan olmak yeterli mi?

Melisa: Hayır, dostluk lazım, sevgi lazım. Allah herkesi biliyor ama herkes Allah'ı bilmiyor. Kötü insan da mürşit olur ama kötü olur işte.

Dembir: Efendi Baba'nın en çok nesini seviyorsun?

Melisa: Sevgisini. Beni sevdiğini hissediyorum.

Melisa Türksün 8,5 yaşında

Ercan Günal 9 yaşında

Dembir: Ercan, Mürid nedir?

Ercan: Öğrenci gibi. Mesela sen olabilirsin.

Öğrenciler öğrenir ve mürittir. Öğretmenler de öğrenirler. Öğrenmenin sınırı yoktur.

Dembir: Öğrenmenin neden sınırı yoktur?

Ercan: Her şey her yaşta öğrenilebilir çünkü.

Dembir: Mürşit için Mürid ne ifade eder sence?

Ercan: Öğrencisi ve yardımcısı olabilir.

Dembir: Bir mürşit neler öğretir?

Ercan: Allah ve peygamberle ilgili bilgiler öğretir.

Dembir: Bunları öğrenmek şart mı?

Ercan: Allah'ı daha iyi bilip O'na daha yakın olmak için gerekli. Allah'ı daha çok sevmek için öğrenmeliyiz.

Dembir: Sen büyüyünce mürid olacak mısın?

Ercan: Mürid de olabilirim mürşit de olabilirim.

Dembir: Herkes mürşit olabiliyor mu ki?

Ercan: Hayır, bilgisi olmak ve iyi birisi olmak gerekiyor.

Dembir: İyi bir Mürid sence nasıl olur?

Ercan: Bilgili, hoşgörülü, saygılı, sevgili, Allah'ı seven, Allah'la ilgili bilgiyi öğrenmeye çalışan bir kişi.

Dembir: Kendine örnek aldığın bir mürit var mı?

Ercan: Dedem ve Babam.

MAKALE

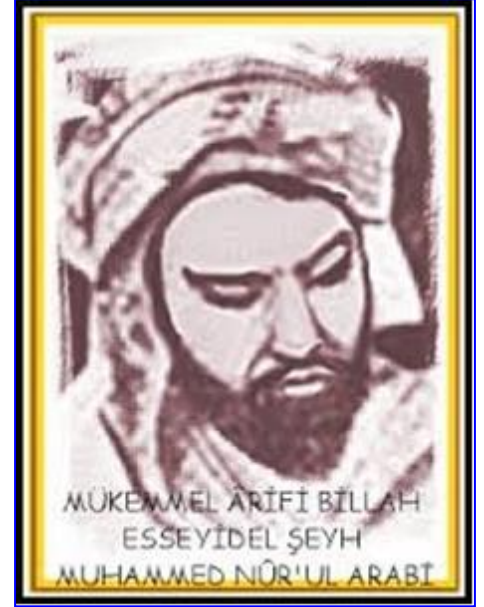
Seyyid Pir Muhammed Nurûl Arabî Hazretleri

RİSALEYİ NOKTA-TÛL-BEYAN *Bismillahirrahmanirrahim*

On Üçüncü Bölüm.

Hakikat-i İnsan Ey Talip-i Aziz! Allah'ü Teâlâ Hazretleri Kur'an-ı Kerim Sure-i Ahzap 72 ayetinde buyururlar ki:

“Biz emaneti, gökler üzerine ve yeryüzüne ve dağlara ve bunların aralarındakilere yüklemeyi teklifte bulunduk. Onlar bunu yüklenemediler. Bundan sonra emaneti insan yüklendi. Doğrusu ki insan, çok cahil ve zalim yaratılmıştır.”

Ey Talip! O emanet nedir ki; gökler ve yerler, dağlar onu yüklenmekten kaçtılar ve insan kabul eyledi? Niçin zalim ve cahil oldu? Ve dahi Hak Teâlâ buyurdu;

“Emaneti ehline verin!”

Ey Talip-i Sadık! Bazıları o emanet candır dediler. Hakk'a canla meşgul olmak gerekir dediler. Ve bazıları dediler ki akıldır; daima Hakk'ı düşünmek gerektir. Ve bazıları, imandır dedi. İman: dil ile ikrar, kalp ile tasdik ve şartlarına uyararak amel etmektir. Bazıları dedi ki; ameldir. Kemal kazanmak amelle olur. Belki varlıkların amacı ilim ve ameldir.

Bu dediklerinin hepsi de haktır ve hakikatte birdir. Bu dördü birdir. Ey Talip! Madem bunlar sana emanettir, emaneti ehil olmayana ısmarlama. Eğer ehlini gayrıya verirsen, zalim ve cahil olursun! Ey Talip! Eğer nefsinin ve malını Hak Teâlâ kabul eylese, onun karşılığı ömrü ebedidir ve daim cennettir. Yani sonsuz hayat ve cennettir. Nitekim Kelam-ı Kadim'inde buyurur,

“Allah, müminlerden mallarını ve canlarını cennet karşılığında satın aldı.”

Ey Talip! İnsan nefsinin tam bilmeyince, Hak'la olmaktan acizdir. Vallahü a'lem.

On Dördüncü Bölüm.

İnsanın Hakikati Bir Noktadır Ey Talip-i Âşık! Maksuda geldik. Aklını başına topla. Vehim sırrını kimseye deme. Ağâh, uyanık ol ki, şol nesne ki insanın kalbidir, biz ona Gönül deriz. Onun merkezi, karargâhı yürektir. Ve yüreğin ortasında bir nokta vardır. Rengi siyahtır. Adı “Süveyda”dır. O nokta, insanın hakikatının merkezidir. Ve batın güneşinin pak makamıdır. Ve nutfenin membaıdır ve beden-i insanın arşıdır. Ve nefsi natıka budur. Ve cisim vilayetinin padişahıdır. İnsandır. İnsanın kendiliği, karaca bir noktadır. Ama bunun azameti zahirinde değildir. Bunun fazileti ve kudreti, onun aynılığı sırrındadır. Aynılığı sırrını anlamak istersen; beşeriyet sıfatından çıkmak iledir. Netice: Ulûhiyet sıfatı tecelli ettiğinde, beşeriyet eserleri yok olur.

Ey Yar! İnsan beşeriyet sıfatını değiştirdiği zaman; onun bir makamı vardır ki, ne göz gördü, ne kulak işitti ve ne beşerin hatırından geçti. Ey Yar! Çün bildin ki yürek içinde bir nokta vardır, adı “Süveyda”dır. Bir adı da kutb-u bedendir. Ve insanın batın şemsidir, yani manevi güneşidir. Bu noktanın sırrı, ferdi mücerredir, tektir.

Süveyda denilen kalp noktası soyut bir şeydir. Renksiz ve şekilsizdir, bir şeye girmez, bozulmaz, boyutu yoktur. Beşer sıfatlarından temizlenip tek kalsa görünmez, hissedilmez, ezeli ve ebedi bir nur zahir olur. Pes bunun zahir vasfını işitip, bir nesne bildin sanma. Mücadele kıl ki, sırrından bilesin. Zira bu nutfe âlemin noktasının mazharı tammıdır. Nitekim yukarıda âlem-i kebirin noktasını biraz şerh ettik idi. Bu nokta o noktanın mukabelesindedir. Bu onun tam mazharıdır.

Ey Talip! Bu noktanın sırr-ı aynılığından harf zuhur eder. Zira harf, noktanın sıfatıdır. Akıl dahi bu harf ve noktanın nurudur. Nitekim Resulullah (S.A.S) buyurur:

“Akıl, kalpte Hakk’la batılı ayıran bir nurdur.”

Ey Talip! Sorarsan ki; madem harf noktanın sıfat-ı kadimidir, nasıl tecelli eyledi? Buna anlaşılması için misal getirmek gerek ki, biraz anlayasın. Mesela düşün ki kâtip kalemi eline aldı ve kâğıt üzerine koydu. Bir nokta zahir oldu.

Noktayı çekti harf oldu. Bir daha çekti kelime oldu. Bir dahi çekti kelim oldu. Kâtibin yazdığı isimdir ve isim müsemmaya ayna olur. O aynadan bu yazılışların toplamı yani bütün mevcudat görünür. Ey Yar! Bildin ki kâtibin noktasından harf olur ve harften isim olur ve isimden âlem aynası zahir olur yani isim, cihanı yansıtıp gösteren aynadır. Nitekim Mevlana Hüdavendigâr Hazretleri buyurur:

“Ey sen, ilahi kitabın nüshası Ve ey sultanlar sultanının cemal aynası, Âlemde ne varsa hepsi sensin; Aradığımı kendinde ara çünkü aradığın sensin”

Şimdi Ey Talip! O cihan aynası sensin! Hiç senin senden haberin var mı? O nokta ki senin hakikatindir, ondan da birbirine bağlı harf zahir olur. Gece ve gündüz harf zuhuru durmaz, devam eder, daim uyanıktır, uyuması yoktur. Görmez misin; beden uykuya varınca, gece gören odur. Ve gündüzün her işi düşünen odur. Görmez misin; hatırına gelir ki, oturayım veyahut durayım ya da pazara varayım veya eve varayım dersin. Bu andıklarının her biri ya üç harftir, ya dört harftir, ya da beş harftir. Birkaç harf birleşse, sana bir fiil gösterir, sen onunla hareket edersin. Seni hareket ettiren harf oldu. Ama tâbîatına ne layık ise, o harfler birbirine tokuşur, lâyıkmı gösterir. Sen onunla fiil ve hareket edersin. Peki, bu ortada sen misin? Eğer sen seni bilmezsen, çok çok yazık ve çok çok pişmanlıklar içindedin!

Ey Talip! Aklın karargâhı ve makamı beyindir. Ve beyin, felek-i Utarit yani Merkür’dür. Utarit daima yazmakla meşguldür. Gördüğü ve düşündüğü her şekli yazar. Ve iyiyi yaramazdan seçer. Zira akıl anlayan ve ayırt eden ve farktır. Yani idrak edicidir ve ayırıcıdır. Ey Yar! Akıl ve harf ve nokta bu üçü birdir. Buna istişare yoluyla bir misal verelim, bundan anla ve fehmet: Bil ki güneş, yukarı gökte bir noktadır. Ama ışığı yerdir. Nuru yere dokunur, yansır, âlemi aydınlatır, her şeye kudret bahşeder. Pes Ey Âşık! O nokta ki, yüreğin ortasındadır. Senin batın güneşinin mekânıdır. Ve onun sırrı, manevi bir nurdur. O nur beyine yansır. Bu göğün güneşinin nuru beyne dokunur, yansır. Bütün dış ve iç duygular aydınlanır. Bütün hiss-i zahir ve batın, o nuru manevi ile aydınlanır. Ve kuvvet ve can bulur. Ve her bir işli işine ayrılır. Şöyle ki; gözün görmesi ve dilin söylemesi ve kulağın işitmesi ve aklın idrakî, bunların tümü o nuru manevinin tecellisidir. Her mevşufa bir türlü idrakle ve adla, bir türlü fiil ile hareket eyler ve kendi işini işler. Bunun delili şudur.

Arş-ı Hazret bütün yönleri kuşatır. Yani âlemin üstadıdır. Erenler; “Arş istivası sırrı bir nokta-i azimdir” derler. Ve “Arş cüzi kuvveti onda bulur” derler.

Ve “Levh-i Mahfuz odur” derler. Hak Teâlâ'nın zat-ı pâki bir kuvvet-i ezeldir ki, misli ve benzeri yoktur ve nicelik ona yol bulamaz. Ve bu zat-ı pak ki, kuvvet-i ezeldir, onun ilm-i kadimi, o levh-i mahfuzda nakşedilmiştir. Ezeli ve ebedidir. Âleme yaşam ve ölüm ondan erişir.

Ey Talip! Bizim amacımız sendeki noktayı anlatmaktı. İşte arş, o noktanın karşılığıdır. Ey Yar! Sakın yanlış anlama ki; nokta dediğimiz, bu gözle görünen harf ve nokta değildir. Zira ki, o görünmez. Bu nokta kaybolur, silinir, yok olur ama o noktanın sonu yoktur. Bölünmez, parçalanmaz ve yok olmaz. Ey Talip! Bu ilm-i batındır. Buna zahir gözle bakma ki, batın sırrından mahrum olmayasın. Bunu madde zannetme, manevidir.

Eğer sual edersen; Akıl kalbin nurudur dedin ve yürekten yukarı beyne tecelli eder dedin. Niçin güneş ve arş yukarıdan aşağıya tecelli eder?

Cevap. Çünkü insan âlemin aksidir. Âlemin içini dışına çevirsen ve dışını içine döndürsen âdem olur. Zira âlemin zahirinde ne varsa, insanın batınında vardır. Eğer bin yıl insanın sırrından söylene tamam olmaz. İnsan kâinatın özüdür; o yüzden âlem büyük, insan küçük oldu. İnsan âlemin içi âlem insanın dışıdır.

Şimdi sözümler şuydu ki, akıl gönlün nurudur ve gönülden tecelli eden idraktır. Amma aklın gönülden ayrı seçimi olduğunu ve harfin ve noktanın arştan ayrı seçimi olduğunu düşünme! Kuvvet-i ezeli, Hak Teâlâ'nın bi misli ve bi beden zat-ı pakidir. Yani, ezeli irade ve kuvvet Hak Teâlâ'nın eşsiz ve benzersiz zatıdır. Ey yar, varlıkların hepsi o ezeli kudretin görünülüğüdür.

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Otuz Sekizinci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Şimdi bahardır. Ticaretinde kazançlı olan kimse, sevgilinin, kendisini dost olarak yanına aldığı kimsedir. Sevgili ağzında şarap varken birini yanına alsa, o kimse sırrına vakıf olur diye üzüntü içinde kalır. Onun için sevgilinin akli kendisini ayıplayarak der ki “Her koğuculuk yapan alçaktır” Yani sevgili kendi kendine der ki “Eğer sen bu sırrı ifşa edersen alçaksın. Kimseye açma, yoksa kederin artar, ifşa ettikten sonra pişman olsan da artık fayda vermez.” Bu mahzur ile beraber o sevgili birini o halinde kendine nedim alırsa, o sırrın nedimi olan mürid, kazançlıdır.

Bunun izahı, Kasip (kazançlı) den maksat, âşık olan mürid'dir. Bahardan maksat, gençlik günleridir. Sevgili, Mürşittir. Burada sevgili, halk arasında dürüstlüğü, iyi hali, temiz huyiyle, ırz ve namusunu korumakla tanınmıştır. Ama aslında kendisi halktan gizli gizli şarap içmekte fakat onun bu halini hiç kimse bilmemektedir. Birisi haline muttali olunca üzüdür. Sevgilinin akli, şarap içmeyi kim olursa olsun insanlardan herhangi birini kendine özel dost seçer, akli ve üzüntüyü, mahcubiyeti düşünmezse işte dünyada kazançlı olan, sevgilinin sırrına nedim olan o âşık mürid'dir.

Şimdi bil ki, meşayih, o mahbuptan daha azizdir. Meşayihin sırrı, o mahbubun sırrından daha mahremdir. Şeyh, kabiliyetli müridlerinden birini hakikat ve rububiyet sırrını kendisine açmaya ehil görürse o mürid, kasib'tir; başkaları değil. O halde o mürid, şeyhin kıymetini bilmelidir ki kendisi de onun gibi aziz olsun. Fakat şeyhin kendisine açtığı İlahi sırrı ifşa ederse talii ters döner ve İblis gibi merdud olur. Hâsılı salik, teslimiyetinde ve istidadında öyle olmalıdır ki mürşidi onu kendi sırlarına mahrem kılabilsin. Mürşit de öyle olgun olmalıdır ki irfanının ve esrarının şarabı, saliki sarhoş edebilsin. Sonra salik, sırrı saklamalı, onu ruhunun sandığına koymalı, lisanını tutmalı o hususta ölü gibi olmalıdır. Ahmed, Buhari, Müslim ve Tirmizi Ebu Hüreyre (R.A.) den Peygamber (S.A.V.) Efendimiz'in şöyle dediğini rivayet etmişlerdir,

Salih kullarıma, yani Hakk'ın ve halkın kendi üzerlerinde bulunan ödevlerini yerine getiren kimselere, gözlerin görmediği, kulakların duymadığı ve hiçbir beşerin hatırına gelmeyen nimetler hazırladım.

Yani O, kullarına Cennete hiç kimsenin görmediği nimetler, hayırlar ve lezzetler saklamıştır. Ariflerden biri şöyle demiş, “Buradaki nimetlerden maksat, Allah'ın, ahirette seçkin kullarına lütfettiği ilahi tecellilerdir. Çünkü bunlar yaratıcılık nimetleridir. Yaratılmışlara mahsus nimetleri Peygamber Efendimiz haber vermiştir. Kur'an'ın haber verdiği üzere gözler onu görmüş, kulaklar işitmiştir. Bunu Kur'an tasrih etmiştir. Daha sonra Peygamber Efendimiz şöyle demiştir, “İsterseniz (Hiçbir nefis, kendileri için ne göz sevindirici nimetler hazırlanmış olduğunu bilemez) ayetini okuyunuz. Bu nimetlerle gözlerin içi güler, ruhlar huzur bulur.”

Mana şöyledir.

Hiç bir nefis, ne seçkin bir melek, ne de mürsel bir peygamber, kim olursa olsun hiç kimse onların yaptıklarına karşılık kendilerine hazırlanmış sevabı bilemez. Ameller içinde de öyle bir amel vardır ki ona da kimse vakıf olamaz. Yalnız Allah bilir ve buna uygun olarak sahibini mükâfatlandırır. Hz.Peygamber Aleyhisselatu Vesselam Efendimiz buyurmuştur,

Benim Allah ile öyle bir vaktim vardır ki onda bana ne bir seçkin melek, ne de mürsel bir peygamber yetişemez.

**Aşkın kime yar olur daim işi zar olur
Dinmez gözünün yaşı yanar içi nar olur**

**Sevda-yı zülfün kimin takılsa gerdanına
Mansur gibi akıbet yolunda berdar olur**

**Leyla-yı aşkın senin her kimi Mecnun eder
Firkat oduna yanıp her gece bimar olur**

**Varlık cibalin kesip dost iline yol eder
Ferhadlayın gözünün yaşları pınar olur**

**İbrahim-i Edhem'i derviş eden aşk durur
Derdine düşen şehin tahtı tarumar olur**

**Bende arı terk edip girdim bu dervişliğe
Her kim senin aşkına düşdüyse bi-ar olur**

**Bu yolda canın veren canan alır yerine
Aşk dükkânında anın can ile bazar olur**

**Ey dilber-i ruhani al koma işbu canı
Sevdana düşeliden dünya bana dar olur**

**Terk et Niyazi seni bul anda ol sultanı
Her kim canından geçer ol vasıl-ı yar olur**

**Dilruba vaktin seherinde doğar envar bana
Senden artık gönlüm içre bir muhabbet yok bana**

**Ta ezelden ben senin âşık-ı üryanınım
Cilve-i gamzın okundan yara açtın sen bana**

**Sen mürid-i mürşidansın verdiler bir ad bana
Mahvolup suretle esma oldu Hak mihman bana**

**Herkese kırk erbain verdiler doksan bana
Hubb-i Hak'tan elli lira bir ceza çok az bana**

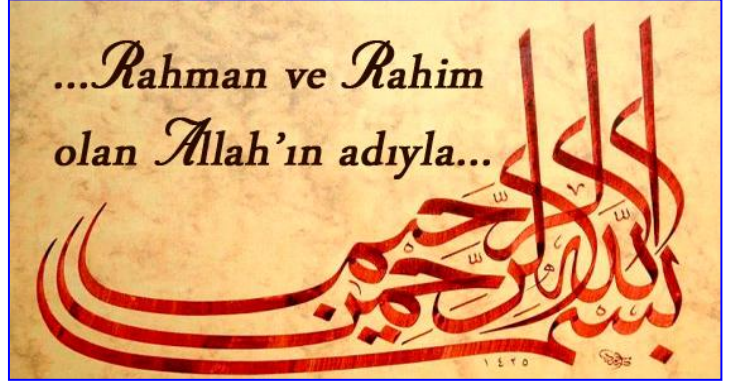
**Vahdetin kesreti doğan üç gün eyledi devam
Doğdu gün mağribten, oldu her cihet seyran bana**

**Bahr-ı Ev ednaya saldık gemimiz tutmaz tufan
Fehmi kadrin kim bildiyse etti Hak ihsan ona**

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

İman...

48/8- Şüphesiz biz seni bir şahit, bir müjdecî ve bir uyarıcı olarak gönderdik. 57/7- Allah'a ve Resulüne iman edin ve sizi üzerinde tasarrufa yetkili kıldığı maldan, Allah yolunda harcayın. İçinizden iman edip de Allah yolunda harcaayanlar var ya; onlar için büyük bir mükâfat vardır.

10/105,106- Yine bana şöyle emredildi, “Hakk’a yönelen bir kimse olarak yüzünü dine çevir. Sakın Allah’a ortak koşanlardan olma. Allah’ı bırakıp da sana ne fayda ve ne de zarar verebilecek olan şeylere yalvarma. Eğer böyle yaparsan, şüphesiz ki sen zalimlerden olursun.” 7/158- “Ey insanlar! Şüphesiz ben, yer ve göklerin hükümrânlığı kendisine ait olan Allah’ın hepinize gönderdiği peygamberiyim. O’ndan başka hiçbir ilah yoktur. O, diriltir ve öldürür. O halde Allah’a ve O’nun sözlerine inanan Resulüne, o ümmî peygambere iman edin ve ona uyun ki doğru yolu bulasınız.” 4/170- Ey insanlar! Peygamber size Rabbinizden Hakk’ı gerçeği getirdi. O halde kendi iyiliğiniz için iman edin. Eğer inkâr ederseniz bilin ki, göklerdeki her şey, yerdeki her şey Allah’ındır. Allah hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir. 3/179- Allah, pisi temizden ayırıcaya kadar müminleri içinde bulunduğunuz şu durumda bırakacak değildir. Allah size gaybı bildirecek de değildir. Fakat Allah, peygamberlerinden dilediğini seçer. O halde Allah’a ve peygamberlerine iman edin. Eğer iman eder ve Allah’a karşı gelmekten sakınırsanız sizin için büyük bir mükâfat vardır.

4/173- İman edip salih ameller işleyenlere gelince, onların mükâfatlarını eksiksiz ödeyecek ve lütfundan onlara daha da fazlasını verecektir. Allah’a kulluk etmekten çekinenlere ve büyüklük taslayanlara gelince; onları elem dolu bir azaba uğratacaktır ve onlar kendilerine Allah’tan başka bir dost ve yardımcı da bulamayacaklardır. 4/59- Ey iman edenler! Allah’a itaat edin. Peygamber’e itaat edin ve sizden olan Ulu’l-emre de. Herhangi bir hususta anlaşmazlığa düştüğünüz takdirde, Allah’a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız, onu Allah ve Resulüne arz edin. Bu, daha iyidir, sonuç bakımından da daha güzeldir. 48/9- Ey insanlar! Allah’a ve Peygamberine inanasınız, ona yardım edesiniz, ona saygı gösteresiniz ve sabah akşam Allah’ı tespih edesiniz diye Peygamber’i gönderdik. 2/186- Kullarım, beni senden sorarlarsa, gerçekten ben onlara çok yakıным. Bana dua edince, dua edenin duasına cevap veririm. O halde, doğru yolu bulmaları için benim davetime uysunlar, bana iman etsinler. 4/175- Allah’a iman edip ona sınıksız sarılanları ise kendisinden bir rahmet ve lütfâ kavuşturacak ve onları kendisine varan doğru bir yola iletecektir. 61/11- Allah’a ve peygamberine inanır, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihat edersiniz. Eğer bilerseniz, bu sizin için çok hayırlıdır. 3/193- “Rabbimiz! Biz, “Rabbimize iman edin” diye imana çağırın bir davetçi işittik, hemen iman ettik. Rabbimiz! Günahlarımızı bağışla. Kötülüklerimizi ört. Canımızı iyilerle beraber al.” 46/31- “Ey kavmimiz! Allah’ın davetçisine uyun, ona iman edin ki, günahlarınızı bağışlasın ve sizi elem dolu bir azaptan kurtarsın.” 5/111- Hani bir de, “Bana ve Peygamberime iman edin” diye havarilere ilham etmiştim. Onlar da “İman ettik. Bizim Müslüman olduğumuza sen de şahit ol” demişlerdi.

57/8- Peygamber, sizi, Rabbinize iman etmeniz için davet edip dururken size ne oluyor da Allah’a iman etmiyorsunuz? Hâlbuki sizden sağlam bir söz de almıştı. Eğer inanacak kimselerseniz bu çağrıya uyun. 4/65- Hayır! Rabbine andolsun ki onlar, aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni hakem yapıp, sonra da verdiği hükme içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe iman etmiş olmazlar.

**Gel ey derviş Hakk'ı bulayım dersen
Bir kâmil mürşide varmayınca olmaz
Resul'ün cemâlin göreyim dersen
Bir kâmil mürşide varmayınca olmaz**

**Niceler giderler Mürşid arayı
Arayanlar buldu derde devayı
Bin yıl da okursan aktan karayı
Bir kâmil mürşide varmayınca olmaz**

**Nice bin yıl bunda kalayım dersen
Cümle kitapları bileyim dersen
Her harfine yüz bin mana da versen
Bir kâmil mürşide varmayınca olmaz**

**Kadılar müftüler cümle geldiler
Kitapların herkes yere koydular
Sen bu 'ilmi kimden aldın dediler
Bir kâmil mürşide varmayınca olmaz**

**Eylenen âşıklar gidelim bile
Nice sadıkların bağrını dele
Muhammed'e delil Cebrail bile
Bir kâmil mürşide varmayınca olmaz**

**Âşık Yunus bunda mana var indi
Bir kâmil mürşide sen de var imdi
Hazret-i Mûsâ'ya Hızır'a var dindi
Bir kâmil mürşide varmayınca olmaz**

ALINTI BÖLÜMÜ

Seni sevmekten başka hiç bir şey bırakmadı bende bu sevdâ. Seninle başladı, aslında ilk kıvılcımdın, o kadardın, şimdi sende kalmadın. Ben ise çoktan yandım, artık sevdâyım.

Yıldızların,
Işık saçıyor,
Parlıyor ve
Yol gösteriyor olmaları,
Işıklarını,
Güneşten aldıkları
Gerçeğini değiştirmez.

**Kulluğa bel bağlar isen şâm ü seher ağlar isen
Sular gibi çağlar isen tez bulunur ummân sana**

(Kulluğa bel bağlar, sabah akşam sürekli ağlarsan; sular gibi çağlarsan ummâna çok çabuk ulaşırsın.)

Kulluğa bel bağlamak, kulluk üzerine yaşamak, görmek, işitmek ve zikretmektir. Peki, kulluk nedir? Kulluk, “kurbîyet” olarak zikredilir ki “kurbîyet”, “yakın olmak, yaratan ile olmak” demektir. Kurbîyet, kurban olmak ile mümkündür. Bizler kendi varımızı Allah’ta fena kılınca kurban olmuş oluruz. Bu ise ancak varımız dediğimiz Cenab-ı Allah’ın esma ve suret giyişi olan nefsimizden tecellide oluşunda, nefsimizi görmekten geçmek ile olur. Bizler, yaptığımız işlerde ve o işi yapabilmemizin sebebi sıfatlarda ve bu sıfatların vücutunda nefsimizi görüyor, nefsimizi yüceltiyorsak hakikat cihetiyle nefsimizi ilah olarak kabul ediyoruzdur. Nefsimize hizmet etmek neticesinde ibadet ediyor, nefsimizi zikretmek neticesinde seviyor ve secde ediyoruzdur. Varlığımız, aslımız olan Hakk’ın tecellisi iken o varlıkta Hakk’ı değil nefsi- emmaremizi görüyoruz. Cenab-ı Allah, kelamıyla bizi bu hususta uyarmaktadır.

Ey insanlar! Rabbinize kul olun ki o, sizi ve sizden öncekileri yarattı. Umulur ki böylece siz, takva sahibi olursunuz.

Rabbinize kul olun. Çünkü kul, Rabbinizin yaratmış olduğu biz ile kendi bilinmek istemesi muradını zâhir kılmak için teşbihe çıkışta aldığı isimdir. “Sizi ve sizden öncekileri yarattı” beyanı ile her yaratılan, Yaratan’ın bir sıfatının esma ve suret giyerek zâhir oluşudur. Yaratılanın kendisine ait varlığı yoktur, varlığımız Yaratan’ın varlığı ile vardır. Bulut, denizin batinında mevcut olan bulut olma özelliğinin, bulut esması ve sureti ile zâhir olarak denizin kendi bulut olma özelliğini seyran etmesidir. Bulutun varlığı, denizin varlığı ile mümkündür; çünkü bulut aslı itibarıyla denizdir.

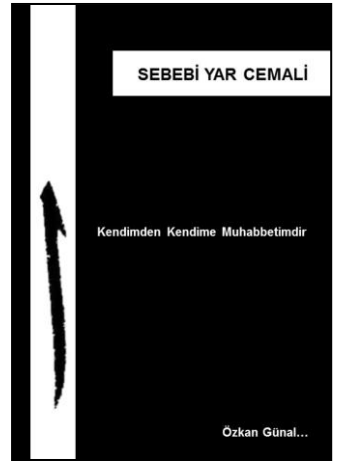
Varlığının
Her zerresi
Sevgilinin haline
Büründüğünde,
Gerçekten
Sevmişsindir.

Senin güzelliğın açan çiçekler
Girdiğim bahçede hayranlıktayım.
Kayıtları söküp attım kökünden
Cezbene dalmışım hayranlıktayım.

Gösterdin Cemal'i Kendi yüzünde
Meftunu olmuşum hayranlıktayım.
Sarf ettiğın sözler kalbime iner
Meşkin neşesiyle hayranlıktayım.

Tecelli Hak nuru ihata etti
Kalmadı hiç farkım hayranlıktayım.
Ali senin kulun geldik göz göze
Gördüğüm Halil'dir hayranlıktayım.

Ölmezden evvel ölüm, kendine mal ettiği varlıktan kurtulmaktır.

Neden mi? Biraz evvel bahsettiğimiz gibi, kendine mal ettiği varlık tâbiri çaiirse onu firavun eylemişti. Firavun bir kişinin ismi değil bir anlayışın ismidir. Bu anlayışı terk etmek gerek. Buda ancak,

Efal cihetiyle, yapan, işleyen kendisini fail zannedişi, Sıfat cihetiyle, gören, işiten, bilen, bir şeyi yapıp yapmamaya muktedir olarak kendisini mevsuf zannedişi, vücut cihetiyle kendisini mevcut zannedişi

sülükû tevhitte yok olacak. Bu yok oluş, mutü kable ente mutü sırrına erdirecek. Birinci durak, kendisine nispet ettiği efalinden ifna ile faili hakiki ancak Allah'tır deyip fiilin gerçeğine erecek. İkinci durak olan kendisine nispet ettiği sıfatlarından ifna ile mevsufu hakiki ancak Allah'tır zevkine, idrakine erip sıfatın gerçeğine erecek. Üçüncü durak olan, kendisine mal ettiği vücudundan ifna olup, vücudu hakiki ancak Allah'tır zevkine, idrakine erip, vücudun gerçeğine erecektir. Bu tevhit yolculuğunda, Efalinden ifna, sıfatından ifna, vücudundan dahi ifna ile ölmezden evvel ölüm denilen varlığından kurtuluşa ermiş olur. Varlığın sahibi olan Allah bütün güzelliğiyle kendisini aşikâr eyler. Ben size şah damarınızdan yakınımlı sırrı tahakkuk etmiş olur.

MUSA ASASINA YAZMIŞ

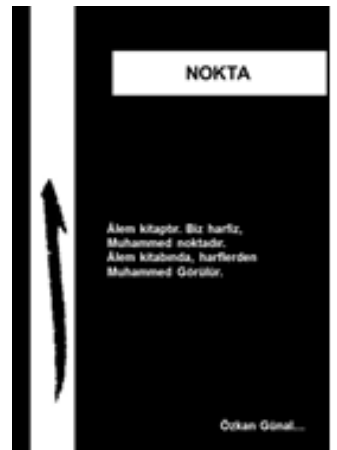
Musa As'ın asası ile anlatılan bizim nefsimizdir ve nefsimizin varlığı ruhumuzun maddesel boyut olan bu dünyada bulunuş halidir. Ruh olmadan nefis var olamaz. Nefis, kendisindeki varlık esaslı olan sıfatlırsız hiçtir.

Hayat sıfatı olmadan diri olamaz, İrade sıfatı olmadan isteyemez, İlim sıfatı olmadan bilemez, Kudret sıfatı olmadan güç sahibi olamaz, Görme sıfatı olmadan göremez, İşitme sıfatı olmadan işitemez, Kelam sıfatı olmadan konuşamaz.

Sıfatların tecelli edişi fiil olduğundan, bu sıfatlar yoksa fiil de yoktur. Bu sebeple nefsin sahiplendiği kendi malı değil emanettir. Nefis emanetlere sahip çıkarak kendisine zulmeden olmaktadır. Oysa varlığındaki varidatı sahiplenip kendisini fitne seviyesinde tutmaktansa, emanetler ile aslını bilse fitneliğinden, ziyetneliğe geçecektir. Ahzab suresi 72 Ayette Cenabı Allah:

Muhakkak ki Biz, emaneti göklere, arza ve dağlara arz ettik. Onu yüklenmekten çekindiler ve ondan korktular. Ve insan onu yükledi. Muhakkak ki o (nefis), çok zalimdir, çok cahildir.

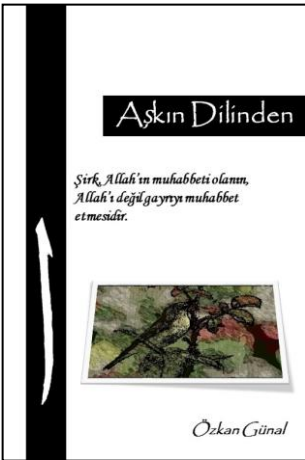
buyurmaktadır.

Ey sevgili canan!
Dudaklarından dökülenler
Yitirdiklerimmiş.
Beni bana bildirmektesin,
Kendimde görüyorum
Söylediklerini.

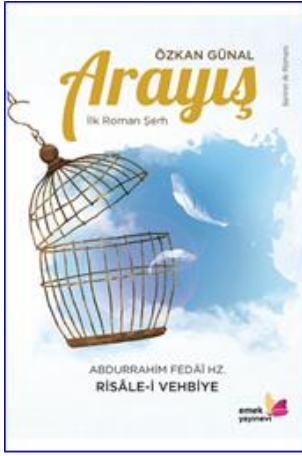
Mazide kalmış aşksız geçen günlerimin acısını çıkartırcasına yaşıyorum aşkı. Kaybedecek zaman yok, yıllar süren arayışım son buldu. Vakit yaşama vakti, aşkla dolduralım kendimizi.

- ☞ Dervişin ruhu, edep erkândır. Edebi erkânı olmayan derviş, ruhsuz cesettir.
- ☞ Dervişlik, nar'ı gül bahçesi eylemektir.
- ☞ Dervişlik, balığın karnından üryan çıkmaktır.
- ☞ Dervişin canı aşktır, aşkı uyandıramayan canlanamaz.

Sana tutkunum, güzelliğinin cezbese sardı benliğimi, kalmadım. Seninle tutan eller, seninle gören gözler, söyler diller... Vücudumdaki her hücreye kadar tek tek sen olan zerrelere, seni zikrederek sırlandılar ardına. Güzelliğinin cezbesindeyim hiç olurcasına, sen, Fakir'den doğunca.

Talip, okuduğu bu bölümde kendi kararsızlığının netleşmesi gerektiğini görmüştü. Artık anlıyordu ki kendisi seçimini nefsinden yana da verse bu hakikatin unutulması mümkün değildi ve her zaman onunla birlikte bulunacaktı. Bu sebeple yaşamı ne nefsinden yana tam istediği gibi olacak, ne de dervişlikten yana olacak sürekli şu an içinde bulunduğu kararsızlığı yaşayacaktı ve bu yaşam istediği bir yaşam değildi. Babasının kendisini davet ettiği dervişliğe dâhil olacaktı. Yolculuk başlamıştı ve kendisi zaten bu kervanın içinde ayağını sürterek gittiğinden canı yanıyordu. Yürümeye başlamaya karar verdi. “Evet, Bursa’ya döneceğim hem de temelli” dedi kendine. Kararını vermiş, içindeki cevabı kendisine itiraf etmiş olmanın hafiflemesiyle derin bir oh çektikten sonra sırlısklandı iskeleden denize itilmiş olmasından dolayı. Seçtiği için içinde bulunduğu yaşam, kendi istediği için yaşadığı yaşam değildi. Kendi isteği olmuştu artık dervişlik, babasının dediği gibi, kendi isteği. Elindeki dosyayı iki

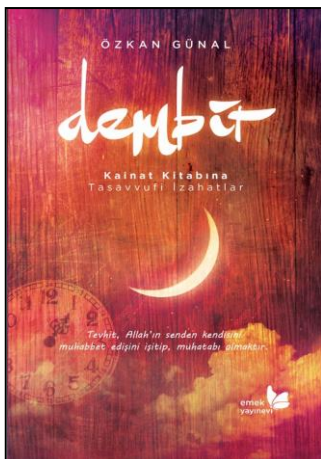
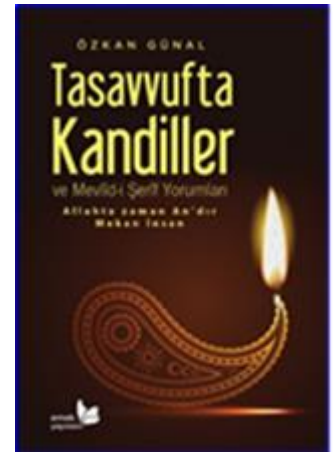
eliyle tutup önce öptü sonra alnına koyup yanındaki sehpaye bıraktı. Telefonu alıp Selim’i aradı. Selim’in telefonu açıp “Efendim kardeş” demesinden sonra “Selim, kararımı verdim. Müsaitsen gel konuşalım” dedi. Selim bu konuşmanın ardından evinden çıkıp Talip’e geldiğinde arkadaşını kendisi gibi görmüştü. Doğum gerçekleştiğinden sancılar bitmiş halde... Selim içeri geçip oturduğunda arkadaşının kararını vermiş olduğundan her zamanki gibi yine birlikte olmaya devam edeceklerinden dolayı sevinçliydi. Talip, arkadaşının sevinçli olmasıyla daha da rahatlamıştı.

***"Ger dilersiz, bulasınız oddan necat
Aşk ile dert ile edin es salat"***

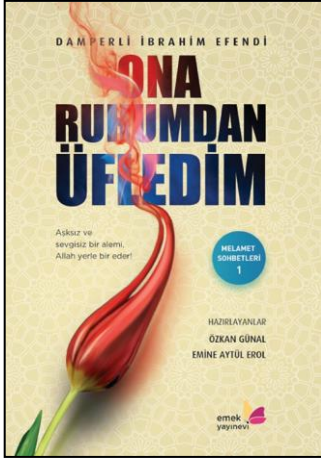
Kendimize zulmetmekten, kendimizi ateşlerde yakmaktan kurtarmak istiyorsak, bizi bu hal üzerine tutan zan tevhidinden, şirkten arınmalıyız. Kendi yarattığımız gerçeklik dışı Allah’tan ve nefsanîyetimiz için ibadet etmekten kendimizi kurtarmalıyız. Bunun yolu ancak bize doğan Nuru-u Muhammediye olan tevhidi, irfaniyetin kabulü ve değişmeyi talep ederek doğana benzemekle olur. Tevhidin tecellisiyle görmeye başladığımız kendi insanlığımıza âşık olmakla, aşk ile doğana doğru yürümekle. Buzun ateşe âşık olup aşkıyla ateşe doğru yürümesi gibi... Hu.

İşte, Süleyman Çelebi sultan, o gönül insanı kalben mana yönüyle yaşadığı tevhidi dizelere dökerek bize ışık olmuştur. Bizler, tutulan ışıkla yaptığımız insan olma yolculuğunda sabırla, aşkla, yılmadan ilerlemeye devam etmeliyiz. İşimize geldiği için nefsimiz öyle istediği için nefsimize göre oluşturduğumuz kutsal değerlerin anlamlarından kendimizi kurtarıp Allah’a göre olan gerçek anlamlarına ulaşip yaşayanlardan olalım. Esfelden alaya yapılan tevhit yolculuğunda en önemli olan mevcut bilgilerle oluşmuş anlayışımız doğrultusunda, doğru ve yanlış kavramlarından ve şartlanmalarımızdan geçmektir. Bize göreler bizim duvarlarımızdır. Yıkıp duvarları sınırsızlığa ermek gerekir.

• **Melami, aslına varandır.**

Cenabı Resulullah efendimiz, “Allah’ın ilk yarattığı benim nurumdur, diğer her şey o nurdan yaratılmış nurun tafsilatıdır” buyurmaktadır. İşte, insan varlığının esası olan Muhammedi nurun tecelligahıdır. Bu nurun tecelligahı olmak, Muhammedi irfaniyetin zuhuru olmaktır. Muhammedi irfaniyet, Hakk’ın kendiliği olarak yaratılmışlıkta kendisini bilişidir. Hakk’ı görmek, Hakk’ı işitmek, Hakk’ı muhabbet etmek, Hakk’ın kendisini muhabbet edişin muhatabı olmaktır. Bu, ancak Muhammedi irfaniyete mahsustur. İnsan, aslının zahiri olan nefsinde, bu muhataplığı gerçekleştirendir. Kişi, bu âlemde kendisini, gördüğü görülüş hali olan nefsinden ibaret zannediyor ise nefsinin muhatap alıyor, nefsinin muhatap aldığı için de gördüğü her bir surete ayrı ayrı müstakil varlıklar veriyordur. Bu anlayış ikilik anlayışı olup kişiyi kendi aslından uzak tutan, kişiyi şirk ehli yapan anlayıştır.

Nereden Aldık Biz Bu Ölçüleri?

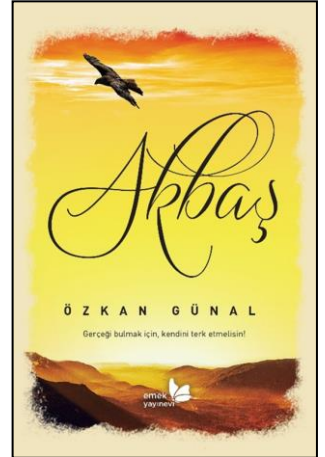
“Başkalarıyla uğraşmakla ömrü geçen insan Kendisinden bi haber gelip geçer bu âlemden.”

Bazı kişiler vardır gelirler âşıklık, dervişlik meydanlarına ama yapıları âşik, derviş olmaya müsait değildir. Fakat âşıklarla dervişlerle düşüp kalkar, onlarla bulanır ve o renge bürünür. Âşıkmiş, dervişmiş gibi gözükür ama bir olay karşısında bir bakarsın taşlığını çıkartıverir meydana. Kişinin âşıklığa, dervişliğe, seyri sülûke, ilim ve irfaniyete yapısının müsait olması lazım. Yapısı müsait değilse değirmene gidenin üstü un olur misali dervişlerle düşer kalkar ve o renge bulanır. Her şey tevhide misaldir. Kireç taşı da tevhide anlatıyor. Yapısı kireç olmaya müsait özel taşlar vardır. Ustası onları toplar ve fırınların içerisine istif eder. Her tarafı kapatılır ve ateş yakılır. Fırında belli bir sıcaklığa maruz kalıp yanar o taşlar. Yanan taşları fırından çıkartıp su ile buluşturursun, yanmış olan o taşlar suya maruz kalınca erir. Fakat cinsi kireç olmaya müsait olmayan taşlar da o kireç taşlarının arasına karışmış ve aynı ısıya maruz kalmışlardır fırının içerisinde. Aynı kireç rengine bulanmışlardır. Ayırt edemezsin onları gerçek kireç taşlarından ta ki suyu verene kadar. Suyla temas eden o taşlar anında yanmadıklarını, taşlıklarını çıkartırlar meydana. Nasıl bir şeydir o kireç taşı, tuttuğunda buz gibidir. Suyu verdiğinde başlar fokur fokur kaynamaya, içinde bulunduğu kabı bile sallar. Ateş onun batınında, suyla buluştuğu zaman çıkartıyor o ateşi meydana.

Kartal Olmak

*“Sevgili,
Sana ait hiç bir şeyin
Kalmadığı yerde beklemekte”*

Dik ve keskin kayalıklardan oluşan bir dağın zirvesine yakın yerdeki kayanın üzerinde oluşmuş birbirine görülecek mesafede olan iki oyuk vardı. Bu oyuklardan birisine birisi dişi diğeri erkek olan iki kartal, geniş ve uzun kanatlarıyla uçarak gelip kalın bacaklarındaki kalın ayaklarına bağlı keskin pençeleriyle konup tutundular çünkü rüzgâr o kadar sert esmekteydi ki kuvvetli pençelerle tutunmadan orada durabilmek çok zordu. Adı Zarifkanat olan dişi kartal ismi Sertpençe olan erkek olanına “Burası yuva yapmak için uygun görünüyor. Hem yüksek hem keskin kayalıkların içinde, hem de bu oyuğa dalları yerleştirerek set yapmak kolay olur. Yavrumuz burada güvenle büyür” dedi. Erkek kartal “Evet doğru söylüyorsun. Buraya uçup konmak da diğer yerlere göre daha uygun. Hiçbir şey bizim gibi uçmadıkça buraya çıkamaz” diye cevap verdi.

İkisi birlikte topladıkları dallarla yuvalarını yaparken diğer oyuğun olduğu yere de kendileri gibi iki kartal geldiğinde önce huzursuz oldular hatta erkek kartal diğer erkek kartalla dövüşmeyi bile göze aldı. Kalın ve heybetli sesiyle diğer erkek kartalın gözlerine bakıp,

- Neden buraya geldiniz? Yoksa bizim yapacağımız yuvaya yahut yavrumuza, ya da yuvaya getirdiğimiz yiyeceklere göz mü dikeceksiniz. Amacınız nedir? Bunca yer varken neden bizim yuvamıza yakın geldiniz?
- Hayır, böyle bir niyetimiz yok. Biz de sizin gibi burasını uygun gördük yukardan uçarken keskin gözlerimizle. Sonra sizi gördük, bunlar buraya dal taşıyorsa yuva için uygundur biz de yakınlarına gelirse hem birbirimize yardımcı oluruz diye düşündük. Eğer bizi burda istemiyorsan ya da benimle kavga edeceksen hiç durma ama bil ki ben de senin kadar güçlüyüm, kanatlarım senin kadar geniş ve uzun, bacaklarım kalın, pençelerim keskindir ona göre.
- Bunları ve benimle kavga etmekten korkmadığını görüyorum.

BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin 2016 yılı on ikinci, toplam yirmi dördüncü sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepimize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın **Mürîd**'e olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Mürîd olmak aslı itibariyle benliksiz, egosuz olmak olup gerçekleşmesi egoyu oluşturan hallerin terkiyle mümkündür. Kendimize görelerden geçip Hakk'a göreye dâhil olmadıkça, benliğimizi yaşamaya devam ettikçe sadece mürîd olunacak imkânın sunulduğu ortamda zahiren bulunmuş olmaktan öteye gidemeyiz. Mürîd olmak, bizlerin insan ve devamında kul olmamızdır ki içinde bulunduğumuz halin devamlılığı Hakk'ın kulluğu olmadığından bir ismi sahiplenerek ikiliğimizi o isimle perdelemek kendimizi kandırıp kendimize zulmetmektir. Allah'a ulaşma farzını yerine getirmediğimizde birlikte olduğumuz egodur. Dünyada mürîd olmadan sürdürülen ve tükenen yaşamı yaşamdan saymak cehalettir, şirkettir, insan namzedinde yaratılmış olmamıza hakarettir. Mürîd olunma yoluna dâhil edilişimizin şükürü, sunulan imkânları zayi etmeden müritlerden olmaktır. Mevlam cümlemizin gayretini daim eylesin.

Bu sayımızı, Emek Yayınevinden yakında yayınlanacak olan, Özkan Günal'ın kaleme aldığı, düzenlemesini Emine Aytül Erol'un yaptığı, **Vahdet Deryası 2** isimli eserle noktalıyoruz.

**Erişmedi dosta elim
Rahmana varmadı yolum
Çıkmadı başa menzirim
Ah gurbeta vah gurbeta**

*(Erişmedi dosta elim Rahmana varmadı yolum
Çıkmadı başa menzirim Ah gurbetlik vah gurbetlik)*

Niyaz-î Sultan "**Erişmedi dosta elim**" diyerek dosta varmak için Dostun dostuna gitmiş olmanın yeterli olmayacağını, dosta elimizin erişmesi olan dostun hali ile hâllenmek gerektiğinin önemine işaret etmektedir. Nedir dost? Dost, dostunun hali ile hâllenen demektir ve en güzel dost Allah'tır. Nisa suresi 45 ayeti kerimede,

**Allah, sizin düşmanlarınızı sizden çok daha iyi bilir. Allah, dost olarak yeter.
Allah, yardımcı olarak da yeter**

denilerek bu gerçek anlatılır. Evet, bizler dost olarak asla dost edinmememiz gereken varlığı, şirk ve fani olan nefsin ilahlığını seçmiş bir halde yaşayarak düşmanımızla ittifak yapmış halden, gerçek dost olan, baki olan, yaratılmış bizler için en büyük güzellik ve zenginlik olan Allah'ı seçmeliyiz. Dost olarak Allah'ı seçip, Allah'tan razı olmak sonucu Allah'ın rızasına erip, Allah'ın hali ile hâllenmek dost olmaktır. Bizim en güzel dosta dost olmamızın yolunu yine Cenab-ı Allah, Nisa suresi 125 ayeti kerimede şöyle buyurmaktadır,

Ve hanîf olarak Hz. İbrâhîm'in dînine tâbî olmuş ve vechini Allah'a teslim ederek muhsin olan kimseden, dinen daha ahsen kim vardır. Ve Allah, Hz. İbrahim'i dost edindi

Allah ile dost olmak, tevhit imanına tâbî olup, yüzümüzü Allah'a teslim ederek, kendi şirk olan ikiliğimizi, varlığımız dediğimiz zahir oluşumuzda tecelli olanın Allah varlığı olduğunu görerek birlemektir.

Gönlümüz, gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kâmil'i, Damperli İbrahim, Halil İbrahim Baki Hz. ile beraberdir. Üzerimizdeki nurunun bizi aydınlatması, gönlümüzdeki yanan kandil oluşu, daimi olsun.

Allah Allah

